

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 ct.

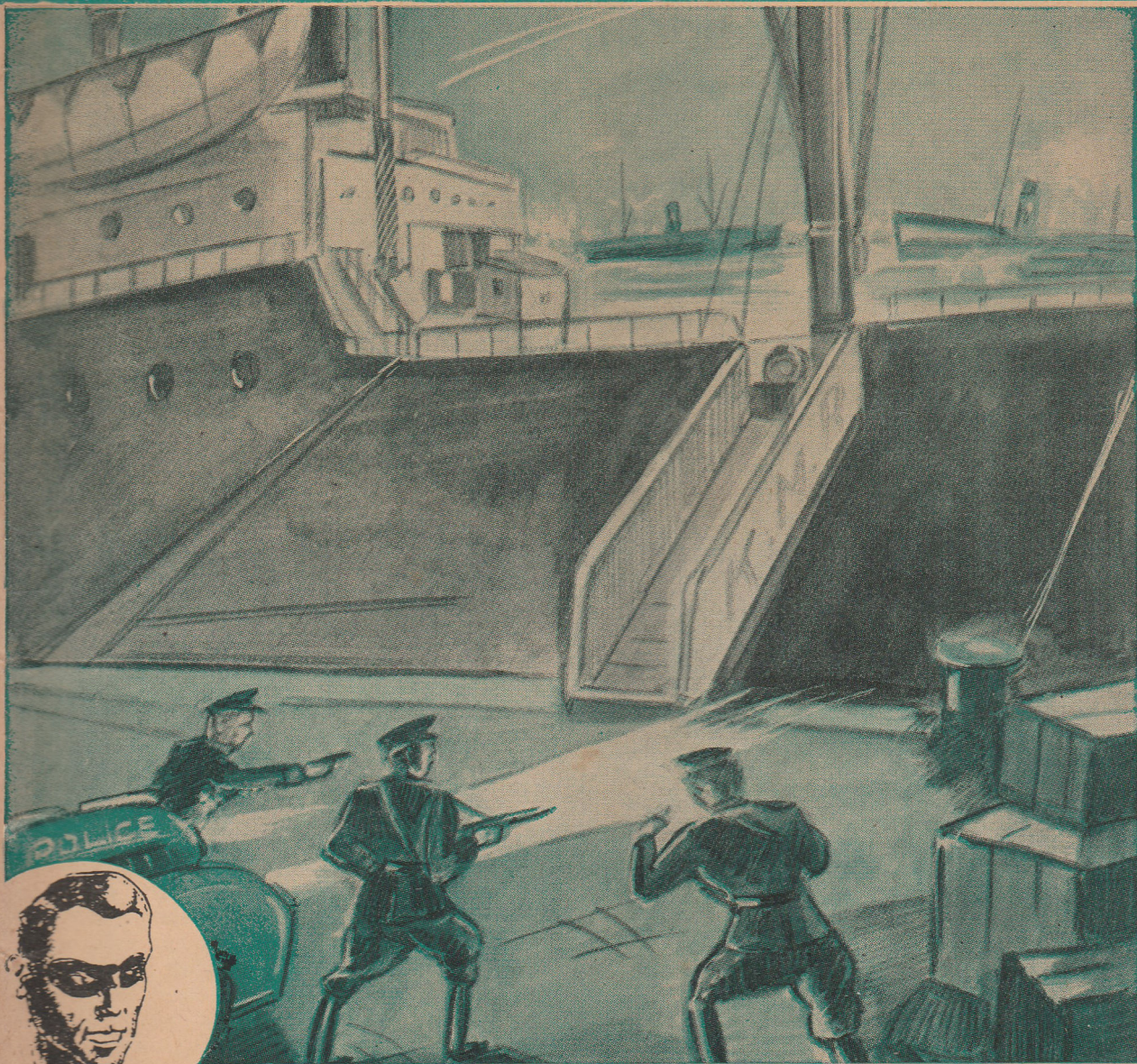
DE NIEUWE

Lord Lister

SERIE

GENAAMD *John Raffles*

NIEUWE AVONTUREN VAN DE GROTE ONBEKENDE

Nr 13 AVONTUUR IN MARSEILLE

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

Iedere 14 dagen verschijnt een nieuw verhaal

NADRUk VERBODEN — ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

*

Uitgave van

UITGEVERIJ „JEDES”

Rokin 174 — Amsterdam

*

Voor België

UITGEVERIJ „LIBRIS”

Ant. v. Dijkstraat 36 — Antwerpen

*

AVONTUUR TE MARSEILLE

HOOFDSTUK I.

WAARIN RAFLES EN CHARLES UIT WANDELEN GAAN EN GETUIGEN ZIJN VAN EEN ZWEMWEDSTRIJD.

Het gebeurde alles bliksemsnel; met loeiende sirene kwamen twee politiewagens in razend snelle vaart lang de kade gestoven, zowel voertuigen als mensen in een wilde vlucht opjagend en ruime baan makend. Als duiveltjes uit een doosje, sprongen een twintigtal agenten uit de twee voertuigen, nog voor die geheel stilhielden bij de aanlegsteiger van de grote transatlantische stomer „Pointcaré”; het schip voer voor rekening van de Compagnie Maritime de Franco en verzekerde de dienst tussen Frankrijk en de Zuidamerikaanse staten. Het schip lag reeds onder stoom en hoogstens een tiental minuten later zouden de meertouwen worden losgeworpen en het sein tot vertrek weerklinken.

Het onverwachte optreden van de politie gaf een onbeschrijfelijke consternatie, want zowel de reizigers, die zich op de loopplank bevonden, als de toeschouwers achter de omheining, die vrienden en familieleden kwamen vaarwel zeggen, werden door de politie-

agenten ongenadig en zelfs enigszins onzacht opzijgeduwd. Er klonken vloeken en verwensingen van hen, die op het laatste nippertje arriveerden en geen kans kregen om zich voorlopig aan boord te begeven. De inspecteur, die het ploegje aanvoerde, scheen zich echter niet te bekommeren, noch om de verbolgenheid der passagiers, noch om de verwensingen, die hem vanuit het publiek naar het hoofd werden geslingerd, evenmin als om de hautaine minachting waarop hij door de eerste officier van de „Pointcaré” werd ontvangen. Deze laatste wendde zich tot de inspecteur, die inmiddels het dek had bereikt en gevolgd werd door de meer dan plichtgetrouwe politiemannen:

— Eh bien, Monsieur? vroeg de officier op een toon die duidelijk zijn misnoegen liet blijken. Wat voor de drommel heeft dat allemaal te betekenen?

De inspecteur haalde de schouders op.

— Centrale recherche, zei hij gemelijk. Ik heb bevel de passagierslijsten na te kijken en desnoods het schip te onderzoeken.

De eerste officier kreeg een rode kleur van woede en stotterde driftig:

— Maar dat is ongehoord, Monsieur! Ziet U dan niet dat het schip gaat vertrekken? En, trouwens de kapitein zal zoiets nooit toestaan!

— Ach klets niet, man! antwoordde de

inspecteur kribbig en duwde de spreker ongeduldig terzijde. Waar is de kapitein? Ik heb een bevel voor hem, dat hij het vertrek van het schip zolang moet uitstellen tot mijn taak ten einde is.

Onthutst over de handelwijze van de inspecteur, wees de officier sprakeloos naar de brug, waar zich de commandopost van het schip bevond. Met een paar sprongen was de inspecteur de trap opgesneld, terwijl hij aan zijn mannen het bevel gaf zich op verschillende strategische punten van het schip op te stellen, zodat niemand ongemerkt van boord zou kunnen gaan. Het moest wel zijn dat de kapitein van de „Pointcaré” meer toeschietelijk was dan zijn eerste officier, of misschien had hij alleen maar meer respect voor de handhaver der openbare orde, want nauwelijks had de inspecteur het doel van zijn komst uiteengezet, of de kapitein ontbood onmiddellijk de manager, die de passagierslijst onder zijn bewaring hield. Vlug controleerde de politiemann de namen der reizigers, die reeds aan boord waren gekomen en vergeleek deze één voor één met een papertje, dat hij in de linkerhand hield. Een vijftal minuten gingen aldus voorbij, tot de inspecteur eindelijk het hoofd oprichtte, den kapitein doordringend aankeek en hem toevoegde, terwijl hij op een vijftal aangestreepte namen wees:

— Het spijt mij verschrikkelijk voor U, mon commandant, maar deze personen, welke zich op het ogenblik aan boord van uw schip bevinden, zullen tot ongenoegen voor hen, deze en hoogstwaarschijnlijk ook vele volgende reizen niet kunnen meemaken!

— Wat bedoelt U? vroeg de gezagvoerder voorzichtig.

De inspecteur diepte een pak papieren uit zijn zak op:

Als U hier even kennis van wilt nemen, mon commandant, dan zult U zien dat tegen deze vijf personen een bevel tot arrestatie is uitgevaardigd. Het is mijn taak hen aan te houden en hen voor de rechter van instructie te brengen. Ik hoop dat ik daarbij op uw volledige steun zal mogen rekenen, ofschoon, ik geef toe, dit voorval allesbehalve prettig voor U moet zijn!

De kapitein fronste even de wenkbrauwen en bleef enkele ogenblikken in nadenken verdiept. Vervolgens wendde hij zich, met de beminnelijkheid eigen aan zijn ras, tot de spreker:

— Het is inderdaad, zoals U zegt, zeer betreurenswaardig dat dergelijke dingen aan boord van een schip moeten gebeuren, doch

voor U, zowel als voor mij, is het alleen de dienst die telt en daar het bevel, dat aan mij gericht was, formeel is, kan ik niet anders dan mijn volledige medewerking verlenen.

De inspecteur dankte met een kort knikje, terwijl de kapitein aan de manager bevel gaf de politiemann te vergezellen en naar de hutten van de verdachten te begeleiden.

De arrestaties zouden echter niet alle van een leien dakje lopen, want een paar der betrokkenen, die zich aan dek hadden bevonden bij het verschijnen van de politie, hadden onmiddellijk lont geroken en trachten aan het lot dat hun beschoren was, te ontsnappen. Ziende dat elke uitweg langs de loopbrug versperd was, vonden zij er niet beter op dan zich van hun bovenkleding en schoeisel te ontdoen en met een sierlijke sprong over de reling heen in het water te wippen. Dit was echter helemaal niet naar de zin van de agenten, die deze vlotte manoeuvre niet hadden kunnen verhinderen en zonder te aarzelen volgden een viertal hunner hetzelfde voorbeeld van de ontsnapt. Vliegensvlug doken ook zij vanuit de hoogte in het water neer, op enkele meters afstand der beide vluchtelingen, die inmiddels met snelle armslagen naar een veilig punt van de kade toezwommen.

Het publiek, dat in grote getale langs de oever opgesteld stond, volgde met een steeds groeiend enthousiasme het gratis schouwspel dat hun werd geboden en moedigde eensdeels de vluchtelingen, anderdeels de politie aan in de zwemwedstrijd. Het merendeel der toeschouwers echter, die, ofwel geen al te goede herinnering aan de politie hadden, ofwel hun lust botvierden om dingen aan te moedigen, die ze zelf nooit hadden gedurfd of durven zouden, vormde een gezamenlijk koor, zoals men ook wel eens ziet bij belangrijke voetbal- of wielervedstrijden en schreeuwden allerlei opwindende kreten in de richting der beide eerste zwemmers. Opzettelijk verhinderden ze ook de doorgang der politiemannen, die bij de wagens waren achtergebleven en die vruchteloos moeite deden om door de kluwen der enthousiaste kijkers heen te geraken. De wanhoopsdaad die de beide vluchtelingen hadden ondernomen door zich zwemmend trachten te redden, zou hun echter weinig baten, ondanks het aanmoedigend gekrijs van de massa. Blijkbaar waren de politieagenten betere zwemmers dan zij, want nog voor ze de kade hadden bereikt werden ze door deze laatsten ingehaald en werden, toen ze druipnat naar boven waren geklauterd, onmiddellijk hard-

handig aangepakt. Verdere tegenstand mocht niet baten, want een zestal agenten hadden zich inmiddels een weg door de menigte weten te banen en sloegen de vluchtelingen onmiddellijk in de boeien, dit onder een min of meer afkeurend gemompel van een groot deel van het publiek, dat meer plezier aan een andere uitslag zou hebben beleefd.

Aan boord van het schip was de inspecteur intussen ook klaar gekomen met zijn werkzaamheden; de arrestatie van de drie overige verdachten had minder moeite opgeleverd dan hij aanvankelijk had gevreesd. Zij waren bij de verschijning der politie zodanig overbluft, dat de handboeien reeds om hun polsen sloten alvorens ze op tegenweer waren bedacht. Alles was trouwens zo vlug in zijn werk gegaan, dat er slechts enkele minuten verlopen waren tussen het verschijnen der politie en hun arrestatie. En daar ze zich in hun hut bevonden, bezig met zich gezellig te installeren voor hun dagenlang verblijf, hadden ze aan het rumoer op de kade niet de minste aandacht geschonken, daar het vertrek van een schip bij het publiek altijd een zekere nerveusiteit teweeg brengt.

Na nog zijn dank betuigt te hebben aan de kapitein van de „Pointcaré” en met een blik van leedvermaak in de richting van de eerste officier, daalde de inspecteur de loopbrug af, gevolgd door zijn mannen met de geboeide arrestanten in hun midden; zich zwijgend en doortocht banend door het nieuwsgierig en opgewonden, toekijkende publiek, waaruit af en toe minder betamelijke opmerkingen weerklonken aan het adres der politie gericht, begaf de inspecteur met zijn mannen zich naar het groepje bij de wachtende auto's, waarin de twee druipnatte vluchtelingen reeds waren opgeborgen.

Twee mannen, die zich ook onder het publiek bevonden op het ogenblik der gebeurtenissen, hadden eveneens met belangstelling, doch zonder enige goed- of afkeuring te laten blijken, het verloop der arrestaties gevolgd. Beiden waren gekleed in een prettig zittend wandelpak van lichte stof, die erop berekend was de warmte der zonnestralen grotendeels te absorberen. De grootste van beiden, die ongeveer een hoofd boven zijn gezelschap uitstak, had een scherpgetekend, intelligent gelaat, waarin twee staalgrijze ogen van een ontvare wilskracht getuigden. Op het eerste gezicht leek hij ongeveer veertig jaar, doch bij aandachtiger toezien, wezen de fijne rimpeltjes aan de ooghoeken en de sterke schaduwlijnen om zijn mond, dat deze schat-

ting minstens met tien jaar moest worden verhoogd. Zijn gezelschap was, zoals we reeds gezegd hebben kleiner van gestalte, sierlijker, maar toch buitengewoon goed geproportionneerd. Zijn gelaat werd gekenmerkt door een jeugdige trek, die naast uitgesproken idealisme ook een zekere schuchterheid deed veronderstellen. Zoals de lezer reeds zal begrepen hebben, waren deze beide mannen niemand anders dan John Rafles en zijn onafscheidelijke vriend Charles, die zich sinds enkele dagen te Marseille bevonden. Het oponthoud in de Franse havenstad was te wijten vanwege een defect aan de „Nautulus”, de kleine, snelle duikboot, waarvan Rafles en zijn vrienden, James en Miss Morgan inclusief, gebruik hadden gemaakt om Monte-Carlo onopgemerkt te verlaten, na hun overwinning op Populous¹.

Het defect had niet veel om het lijf gehad en James had verklaard, dat er maar enkele uren mee gemoeid zouden zijn, om het onheil te herstellen. Toen de duikboot echter goed en wel op een veilige plaats voor anker was gegaan, was Rafles van oordeel geweest dat een kort verblijf te Marseille vooral voor Miss Morgan een uitstekende vakantie zou zijn. Het plan was door Charles onmiddellijk met enthousiasme begroet, want zoals hij reeds vroeger had te kennen gegeven, hing het urenlang verblijf in die kleine stalen doos hem heerlijk de keel uit. Daar er geen moeilijkheden te voorzien waren, werd afgesproken, dat James in de „Nautulus” zou blijven huizen en de hele machinekamer meteen aan een grondig onderzoek zou onderwerpen. Dit besluit maakte de reus zo blij als een kind, want buiten de trouw aan zijn meester, had hij, naast bioscoopbezoek, nog slechts een enkele hobby: namelijk de techniek en alles wat daarmee in verband stond. Er was ruimschoots mondvoorraad aan boord, zodat James het aan niets zou ontbreken, terwijl Rafles beloofde elke dag trouw een bezoek te komen brengen.

De drie overige leden van het gezelschap hadden zich hierop naar de stad begeven en hun intrek genomen in een der weinige hotels van standing, waar nog niet met astronomische getallen werd gerekend en dat toch volledig beantwoordde aan alle eisen.

Elke morgen, terwijl Miss Morgan zich met allerlei vrouwelijke bezigheden onledig hield, maakten beide vrienden verkennings-

¹) Zie nr. 12: „Het Moordenaarshol in Monte-Carlo”.

tochten door de stad, die zij van vroeger wel reeds kenden, maar toch altijd nieuwe aspecten bood.

Het toeval had hen vandaag juist naar de kade geleid en zo waren zij de onvrijwillige toeschouwers bij wat zich aldaar afspeelde. Het behoeft geen betoog dat de nieuwsgierigheid van Rafles in hoge mate geprikkeld werd en ondanks alle protesten van Charles, die hij lachend afweerde, besloot de grote avonturier op nadere informatie uit te gaan. Veel moeite kostte hem dit niet, want daar hij sinds zijn samenwerking met de Parijse politie in de strijd tegen Professor Zukor ¹⁾ nog altijd over een legitimatiebewijs der Sûrètê beschikte op naam van inspecteur Hârris, liep alles vlot van stapel. Met een paar passen bevond hij zich bij de inspecteur, die de arrestatie had geleid en die aan zijn agenten bevel gaf het opdringende publiek in bedwang te houden. Met een korte ruk wendde hij het hoofd in Rafles' richting en was op het punt deze op een paar barse woorden te onthalen, toen de grote avonturier zijn legitimatie voorhield, zodat de woorden nooit werden uitgesproken.

Min of meer geveild door de belangstelling die zijn vermeende Engelse collega aan de dag legde voor zijn werkzaamheden, werd de man die zich voorstelde als inspecteur Carné, heel wat toeschietelijker en gaf deze onmiddellijk alle gevraagde inlichtingen. Op die wijze kwam Rafles te weten dat de arrestanten deel uitmaakten van een bende valsemunters, die zich hadden gespecialiseerd in de aanmaak op grote schaal van dollars en Franse duizend-franc biljetten. Naar inspecteur Carné mededeelde was de aanleiding tot arrestatie het gevolg van aanwijzingen die uit Monte-Carlo waren binnengekomen. Enkele dagen geleden inderdaad, zei de inspecteur, had de politie daar de hand weten te leggen op een bende, waarvan de leider een vooraanstaand figuur was geweest uit de Parijse financiële wereld. De naam van de man werd echter verzwegen, omdat er nog andere zeer vooraanstaande personen in de zaak betrokken waren en deze niet door een ontijdig alarm gewaarschuwd zouden worden en op de vlucht zouden slaan. Bij het horen van deze reden meesmulde Rafles even, doch hij wachte er zich wel voor, de inspecteur op de hoogte te brengen van de rol die hij te Monte-Carlo gespeeld had en die de dood

1) Zie nr. 10: „Het raadsel van de groene dood“.

van Populous en de gevangenneming van diens bende had veroorzaakt.

Het moest echter wel zijn, vervolgde de inspecteur, dat een en ander over de gebeurtenissen te Monte-Carlo was uitgelekt, want toen de Marseillaanse politie haar actie inzette, bleek het dat een groot deel der bendeleden op de vlucht was geslagen. Vijf hunner had de inspecteur nog op het laatste nippertje aan boord van de „Pointcaré“ kunnen oppikken, enkele anderen had men in hun woning kunnen aanhouden, maar een deel was door de mazen van het net geglipt. De inspecteur hoopte echter dat hij een of meerdere gevangenen wel tot spreken zou kunnen krijgen en op die wijze de ontsnaptten op het spoor zou komen. Want het was voor de politie van zéér groot belang, de geheime schuilplaatsen van de bendeleden te kennen, als ook de ligging van hun hoofdkwartier, vermits zich op een van die plaatsen het materiaal moest bevinden dat voor de aanmaak der valse bankbiljetten was gebruikt, terwijl ongetwijfeld ook nog massa's valse briefjes in het bezit der ontsnaptten moesten zijn.

Met een stalen gezicht, dat niets van zijn ware gevoelens verried, hielp de grote avonturier zulks de inspecteur wensen. Hierop namen beide mannen hartelijk afscheid van elkaar en terwijl inspecteur Carné in een der wagens steeg, die met luid claxon-geloei vertrokken, wandelde Rafles weer in de richting van Charles, die zijn vriend vol nieuwsgierige spanning opwachtte. Na het verdwijnen van de politiewagens en terwijl intussen ook de „Pointcaré“ de rede had verlaten, scheen de pret voor de Marseillanen voor een groot deel uit te zijn. Ze verspreidden zich langzaam en spoedig bood de kade een normale aanblik en bleven slechts diegenen, die er hun dagelijkse bezigheid vonden.

Ook beide vrienden wandelden traag in de richting van de stad. Ofschoon Rafles heel duidelijk de nieuwsgierigheid van Charles voelde, toch sprak hij gedurende enkele minuten geen woord. Blijkbaar was de grote avonturier doende een nieuw probleem in zijn geest te ontwikkelen en de jonge man stond op het punt een der weinig voorbijsnorrende taxi's aan te roepen, toen Rafles hem de hand op de arm legde:

— Een ogenblik nog, Charles! Ik wil allereerst jouw nieuwsgierigheid bevredigen en een taxi lijkt me niet de geschikte plaats om van gedachten te wisselen.

Charles liet gewillig zijn half opgeheven

arm weer zinken en keek zijn gezelschap met een vragende blik in de ogen aan.

— Zie je, beste Charles, zei Rafles met een vage glimlach, de gebeurtenis van daarnet heeft me een schitterend idee aan de hand gedaan!

— Wat je zegt! zei de jonge man met iets van misnoe in de stem, daar hij deze plotse invallen van zijn vriend maar al te goed kende en er een meer dan heilige afschrik voor had.

— Kom, kom Charles, zei de grote avonturier niet zonder een vleugje plaagzucht, daar hij het onuitgesproken verzet voelde; er is nog niet de minste reden om geprikkeld te zijn. Als je weet waarover het gaat zul je ongetwijfeld van mening veranderen.

Charles haalde onverschillig de schouders op.

— Ik ben benieuwd, zei hij zonder enig enthousiasme, in welk wespennest we ditmaal weer zullen terechtkomen! En ik, die dacht, voegde hij er bitter aan toe, dat we hier enkele dagen prettige vakantie zouden genieten.

— Charles; Charles! oreerde de grote avonturier op een geveinsd berispende toon, heb je dan nooit op de schoolbanken geleerd dat ledigheid des duivels oorkussen is?

— 't Mocht wat! zei de jonge man onbeschaamd. Die spreuk is slechts uitgevonden om er de minst bedeedden zoet mee te houden!

— Dát, zei Rafles, terwijl hij bestraffend met zijn vinger Charles in de zijde porde, is je reinste communistische agitatie die ik ooit gehoord heb! Die brave Oxfordse leraren die hun tijd aan jouw opvoeding verknoeid hebben, zouden wel zeer ontsteld en verontwaardigd zijn indien ze jou konden horen!

— Onzin! bromde de jonge man, ik ben slechts twee jaar te Oxford geweest en als jij het verwerpen van kinderachtige spreekwoorden een daad van communisme vindt, dan moet je dat zelf maar weten!

— Lieve help! Wat loop jij onbehouden van stapel! zei Rafles lachend. Sinds Ophelia in ons midden is, is het net of je aan een Shakespeariaans heldencomplex lijdt. En ik laat hierbij in het midden of het de rol van Romeo is of die van Hamlet die je het dichtst benaderd.

Charles wierp zijn gezelschap een vernietigende blik toe.

— Je bent unfair, John, klaagde hij, om steeds en altijd hetzelfde wapen tegen mij

te gebruiken. Het gaat er op lijken of je jaloers op me bent.

— Roos! jubelde Rafles, die zit! Als de aanwezigheid van Miss Ophelia je tot dergelijke gedachten inspireert dan ben ik haast geneigd om mijn mening te herzien.

— Spot maar! zei de jonge man, maar zeker is dat we vroeg of laat tegen de lamp zullen vliegen met al die ondernemingen van jou!

— Laat, Charles, héél laat! gaf de grote avonturier tot antwoord, zonder één spier van zijn gelaat te vertrekken. Vergeet niet dat je pas het tweede deel van je mémoires begonnen bent en ik kan moeilijk van het toneel verdwijnen voor aler die beëindigd zijn. Dat brengt mede dat we zowel de politie als de boeven nog menige teleurstelling zullen moeten bereiden. Je moet nodig je licht eens gaan opsteken bij onze brave James. Als verstokt bioscoopliehebber zal deze je wel kunnen vertellen dat elke film waarin de held niet overwint, een grote sof is en bijna voor ledige zetels draait. Of je dus wilt of niet, je zit nu eenmaal met mij in het schuitje en varen zul je!

— Ik hoop, zei Charles, dat zulks mij nog niet verplicht, om jou geestig te vinden, want zoiets is in mijn mémoires niet voorzien!

— Wil je daarmee zeggen dat je 't niet geestig vindt? vroeg Rafles, terwijl hij vooraf gaf te schrikken.

— Stel je niet zo aan, John! Ik weet, dat je enige bedoeling is me op stang te jagen en me zover te krijgen dat ik zonder verzet aan die nieuwe onderneming van jou zal deelnemen.

— Als je 't mij vraagt, dan word je veel te verstandig, zei Rafles zuchtend. Het heeft dus geen zin meer nog langer verstopperij te spelen. Luister dus en zeg me wat je van heel die geschiedenis denkt.

En met enkele korte woorden bracht Rafles zijn vriend op de hoogte van de feiten, welke inspecteur Carné hem had medegedeeld. Toen hij beëindigd had, keek hij de jonge man vragend aan. Charles deed echter of hij helemaal niet begreep waar zijn vriend heen wilde en vroeg zonder interesse:

— En wat zou dat nou allemaal? Wat hebben wij te maken met die valsemunters en inspecteur Carné en de hele bende? Laat het ons genoeg zijn dat Populous van het toneel verdwenen is en zorgen dat wij als de bliksem uit Frankrijk weggkomen, nu je mijn vacantiestemming toch bedorven hebt.

— O neen! zong Rafles en nam de houding aan van een Wagneriaans heldentenor. Voor wij Frankrijks kusten vaarwel zeggen, declameerde hij op hoogdravende toon verder, zullen wij ons eerst nog een beetje amuseren!

— Wat jij amusant noemt! beet Charles hem toe, maar voor dergelijke pretjes bedank ik. In Engeland waar wij in elke stad thuis zijn, vind ik je bemoeiingen met het geboefte reeds erg genoeg, maar in een onbekende stad als te Marseille lijkt het me niet minder dan een gruwel. Wat hebben we er aan om ons met deze zaken te bemoeien? Wij kunnen er hoogstens mee bereiken, een mes tussen de ribben te krijgen of met een ploetendoder de schedel te worden ingebeukt. Dank je well!

— En het avontuur dan? vroeg Rafles op geheimzinnige toon. Zegt je dat helemaal niets? Te weten, ging hij op dezelfde toon verder, dat elk ogenblik onverwachte gebeurtenissen op je komen toestormen en het slechts je vlugheid van geest is die je dan kan redden! Dat is veel spannender dan om het even welke film!

— Je bent verkeerd aangesloten, bromde Charles. Ik ben geen filmspeler! En ik vind het onzinnig, je hals over kop in gevaarlijke avonturen te storten. Als het nu nog een fatsoenlijke inbraak was...

— Ei, ei! zei Rafles fijntjes, sinds wanneer vind je mijn inbraken fatsoenlijk! Ik dacht, dat je er een gruwelijke hekel aan had?

— Dat heb ik ook! siste de jonge man, geheel van zijn stuk gebracht en niet wetend hoe zich hieruit te redden. Maar de gevaren aan een inbraak verbonden zijn niet half zo erg dan de omgang met allerlei geboefte. Of ben je misschien vergeten hoe we bijna eerst door Zukors toedoen en daarna door dat van Populous van het toneel verdwenen?

— Bijna, antwoordde Rafles glimlachend, maar tussen dit bijna en de werkelijkheid ligt een hele wereld, want zie je, wij leven en de anderen zijn dood!

— Nonsens! zei Charles kwaad, je weet best hoe hopeloos we er soms aan toe zijn geweest. En, vervolgde hij, ik zeg dit alles minder voor mezelf dan wel in het belang van Ophelia...

— Dat is het! klonk het enthousiaste antwoord van de grote avonturier. Laten we Ophelia hierover beslissen! En zowel jij als ik zullen ons bij haar besluit neerleggen!

Het gelaat van Charles vertrok in een

meelijwekkende grijns. Hij wist, dat hij een flater had begaan, met de naam van Ophelia in het debat te mengen. Hij wist bij voorbaat het pleit te zullen verliezen, indien de beslissing bij het meisje berustte. Reeds bij een vorige gelegenheid had hij ervaren dat Ophelia, gedreven door haar avontuurlijke geest, de zijde van Rafles koos in een dergelijk meningsverschil. Het was nu echter te laat om bakzeil te halen, want zonder zich bespottelijk te maken, kon hij nu niet meer retireren. Met een zucht, die meer op het gekreun van een stervende leek, onderwierp hij zich aan zijn noodlot en weigerde resoluut enige notitie te nemen van het ironische glimlachje, waarmee Rafles zijn nederlaag bevestigde. Want niet zonder enige vrolijkheid, had de grote avonturier elke gemoedsbeweging van Charles op diens gelaat gevolgd.

En zich inwendig verkneuterend over de wijze waarop hij zijn vriend nogmaals in de val had laten lopen, nam hij de jonge man bij de arm, hield een taxi aan en liet Charles instijgen, terwijl hij zich naast hem op de zitbank neervlijdde.

Dan wendde hij zich tot de verformfaaid uitzierende chauffeur, kennelijk een ras-echte Marseillaan en zei in zijn sierlijkste Frans: „Hôtel du Sud”.

HOOFDSTUK II.

HOE OPHELIA HAAR ZIN KRIJGT EN DE LEZER IETS VAN DE ONDERWERELD VERNEEMT.

— Et voilà, Ophelia, daar heb je de hele geschiedenis!

Met die woorden besloot Rafles het relaas der gebeurtenissen, die zich dezelfde ochtend aan de kade hadden afgespeeld, terwijl hij tevens in het kort het meningsverschil tussen Charles en hem had weergegeven, zonder echter het oordeel van het meisje ook maar in iets te hebben betracht te beïnvloeden.

— En ik wijs er op, Ophelia, ging de

grote avonturier verder, dat het standpunt van Charles het overwegen meer dan waard is. Hij heeft volkomen gelijk wat betreft zijn mening, dat men zich niet onvoorbereid in hachelijke avonturen dient te storten!

De jonge man wierp zijn vriend een sombere blik toe. Hij wist dat Rafles zonder gevaar alle moeilijkheden zou kunnen oplossen, daar het meisje enthousiaster zou worden, naarmate de gevaren groter zouden zijn.

Na de woorden van de grote avonturier dacht Ophelia enkele ogenblikken na, keek beurtelings van de ene partij naar de andere en zei tenslotte:

— Ik zie niet in, waarom wij de kans niet zouden wagen! Als men eenmaal een avontuurlijke loopbaan heeft gekozen, past het niet omwille van allerlei drogredenen achteruit te krabbelen als het onverwachte plots voor u staat.

— Nee maar, protesteerde Charles heftig, ik heb deze loopbaan helemaal niet gekozen, ik word alleen maar meegesleept!

— Dat is geen excuus, zei Ophelia ernstig. Als men zich door iets laat meeslepen is dat een bewijs, dat men er intuïtief mee accoord gaat.

De jonge man haalde geërgerd de schouders op.

— Héél romantisch, zei hij spottend, maar vergeet niet, lieve kind, dat ik reeds meer dan vijftien jaar dit leven lijdt, terwijl jij nog amper aan je beginperiode bent. In den beginne was het voor mij ook telkens een pretje, maar nu beschouw ik elke nieuwe onderneming als een soort dwangarbeid.

— Foei, Charles! zei Ophelia op afkeurende toon, hoe durf je zulke dingen te zeggen?

— Stoor je er maar niet aan, kwam Rafles haastig tussenbeiden, terwijl een vergoelijkend lachje om zijn lippen speelde. Sinds de jongste oorlog heeft Charles op die wijze zijn hart gelucht, wanneer er van een nieuwe onderneming sprake was; het is niet onmogelijk dat een of andere hersenwinding een ietsje de verkeerde kant is uitgegaan.

— Wat jij dan de verkeerde kant belijft te noemen, bromde Charles. Toch blijf ik er bij, dat ondernemingen, als waarover wij het hebben, totaal absurd zijn.

— Betekent dat, vroeg Ophelia aarzelend, dat je ditmaal niet meedoet?

— Wie heeft dat gezegd? stoorde Charles op; vermits de beslissing bij jou berustte en

jij zo enthousiast bent op deze nieuwe zaak, moet ik wel mee ook al vind ik het gekkenwerk!

— O, zei Ophelia, enigszins verbluft om daarna echter met een glunderend gezicht te vervolgen:

— Maar dan is toch alles in orde! Waarop wachten we dan eigenlijk nog?

— Alleen op een plan, zei Rafles raadselachtig; want we moeten ons niet voorstellen, dat alles zo eenvoudig is als het lijkt.

— Zeg dat well! viel Charles hem kritisch in de rede. Ik ben waarachtig benieuwd te weten hoe dit zaakje dient te worden aanpakkt.

— Dank je voor het compliment, zei de grote avonturier met een effen gelaat.

— Doe geen moeite! repliceerde de jonge man ironisch; vertel ons liever iets van de plannen, die je sinds enkele uren aan het uitbroeden bent. Want als we dan toch in zee steken, ben ik graag zoveel mogelijk op de hoogte.

Glimlachend om de plotselinge ijver van Charles, viste Rafles een sigaret op uit z'n zilveren étui, stak ze op, inhaleerde even de rook en knikte goedkeurend om het zachte en toch pikante aroom. Dan wendde hij zich tot de nieuwsgierig naar hem opgeheven hoofden en begon in klare, duidelijke zinnen zijn standpunt uiteen te zetten.

**
*

Naarmate de duisternis meer en meer haar dichte sluier spon over Marseille en in het hart der stad de lichten aanflitsten, nam het getal der eerbare wandelaars in de buitenwijken der stad zienderogen af, terwijl anderzijds de meer lichtschuwe elementen als schichtige, vage schaduwen zich door allerlei sloppen en stegen voortbewogen. Zoals elke havenstad, heeft ook Marseille zijn beruchte wijken, die in tweeërlei soort onderverdeeld kunnen worden. Zo heeft men er bijvoorbeeld de „officiële” verdachte buurten, die een aantrekkingspunt vormen voor op sensatie beluste toeristen en verder druk bezocht worden door matrozen en ander scheepsvolk, dat er zijn luidruchtigheid en zijn wekenlange ingehouden levensenergie botviert. Niet minder pitoresk is er de aanwezigheid van talrijke leden van het Légion Étrangère, het zogenaamde

Fransche vreemdelingenlegioenen dat in die stad haar aanwervingsburelen heeft en waar de aangeworven manschappen een eerste opleiding krijgen, alvorens naar een der Fransche koloniën te worden verscheept. Gevechten, die soms de afmeting van een kleine veldslag aannemen, zijn er om zo te zeggen aan de orde van de dag en dergelijke verschijnselen, hoezeer ze de hevig verontruste toerist ook kippenvel bezorgen, vormen een uitzonderlijke attractie, waarvan hij zijn hele leven lang aan zijn familie, aan de bittertafel bij zijn vrienden, evenals aan zijn achterkleinkinderen, verhalen kan vertellen. Nochtans is het een feit dat deze wijken minder gevaarlijk zijn voor de nieuwsgierige bezoeker, dan men algemeen zou aannemen; er is immers, zij het dan ook een door de omstandigheden beperkt, maar niettemin scherp politietoezicht. Een gevecht kan er hoogstens een tiental minuten duren, juist de tijd die nodig is om een afdeling gardes mobiles ter plaatse te doen snellen, die dan spoedig op krachtdadige wijze aan deze uitpattingen een einde maakt.

Anders is het gesteld met de „officieuze” bas fonds, die bij duisternis al 'n geheel ongeschikte buurt is voor al wie er niet thuis hoort en waar een echte, onvervalste onderwereld haar standplaats heeft. De eerzame ingezetenen van Marseille wagen het niet er 's avonds of 's nachts een voet te zetten, terwijl voor de toeristen, en dit tot hun groot geluk voor hun gezondheid, „terra incognita” blijft. Alleen de politie kent bij benadering een belangrijk aantal schuiloordten, waar de leden van de misdadigerswereld zich schuilhouden of bijeenkomsten beleggen, alleen in zeldzame gevallen gaat ze er tot een grootscheepse actie over, omdat de autoriteiten zich maar al te goed bewust zijn van het feit, dat er bij dusdanig optreden slechts „kleine garnalen” in het net blijven haken, en uitzonderlijk eens een werkelijk gevaarlijk individu in hun handen valt.

Er zijn inderdaad niet alleen ontelbare mogelijkheden om er ongezien te verdwijnen

langs allerlei sluikdeurtjes, gangen en binnenkoeren, maar tevens schijnt er een systeem te bestaan, dat bij naderend onheil de werkelijk gevaarlijke misdadigers op hun hoede stelt. En hoe gek het ook moge klinken, tevens heeft de politie er alle belang bij, alleen bij uiterste noodzaak tot een werkelijke razzia van formaat over te gaan. Een voortdurende verontrusting van de boeven inderdaad, zou deze niet alleen tot al te grote voorzichtigheid aanzetten, maar zou tevens medebrengen, dat er andere schuiloordten zouden worden gezocht, waarvoor de autoriteiten weer maandenlang nodig zouden hebben om die te ontdekken. Daarbij komt, dat ze in de wijk over elementen kan beschikken, die hun regelmatig allerlei inlichtingen weten te verstrekken waarvoor deze in ruil een niet onwinstgevende protectie genieten. Van deze stille verklikkers immers, wordt oogluikend toegelaten dat zij gestolen voorwerpen verhalen, wapens verkopen of bescheiden handel drijven in verdovende middelen. Dit echter zo lang hun bedrijvigheid geen al te omvangrijke vormen aanneemt of ook wanneer de politie van oordeel is dat ze dubbel spel spelen of niet langer bruikbaar zijn. Want op gezette tijden worden deze verklikkers ook zonder pardon gearresteerd en tussen vier witte muren op staatskosten logies verstrekt. Dit maar om te zeggen, dat de autoriteiten niet zo dom zijn als men wel zou denken en zij zeer goede redenen hebben om de concentratie van de onderwereld in een bepaalde wijk, onder bepaalde aspecten te dulden.

De buurt, waar de bas fond op het ogenblik zijn tenten had opgeslagen, was in zekere zin nochtans tamelijk nieuw. Weliswaar bestond hij uit oude krochten, sombere angstaanwekkende en vervuilde gebouwen en een wirwar van straatjes, gangen en trappen, dat alles smal, onfris en donker, zodat dit „nieuwe” in heel iets anders dient te worden gezocht. Het was trouwens niet door toedoen van de politie dat de misdadigers een nieuwe standplaats hadden moeten

kieren, doch wel door dit van de Duitse bezetting, die in 1943 het vroegere verblijf van de misdadigerskolonie op de haar gebruikelijke „pünktlichkeit“ „ausgerottet“ had. Dit echter niet zozeer omdat ze op die wijze de taak van de politie wilde vergemakkelijken, maar in de eerste plaats omwille van het feit dat die bijna ontoegankelijke en voor niet vertrouwden geheel onvindbare schuilplaatsen, gedeeltelijk door elementen van de Franse weerstand was bezet. Drie jaar lang hadden de Duitsers tevergeefs getracht vat te krijgen op die wijk, maar toen alle pogingen zonder resultaat bleken, vonden ze er niets beters op, dan alles met de grond gelijk te maken. Het enige resultaat daarbij was dat een aantal werkelijke misdadigers bij de lurven gevat werden, doch het eigenlijke doel niet werd bereikt. En zo kwam het dat het merendeel der ontsnapte boeven, verdreven uit hun eigen wereld, nieuwe behuizing had gezocht en gevonden in het aangrenzende stadsgedeelte. Dit nam echter niet weg, dat ook in talrijk intact gebleven kelders van hun vernietigde vroegere verblijfplaats, na het beëindigen van de oorlog, sommige misdadigers daar opnieuw toevlucht hadden gezocht, al was hun oponthoud er, wat heel begrijpelijk is, steeds van korte duur.

Het dient gezegd, dat zij, die van die kelderingen en onder puinhopen bedolven gangen gebruik maakten, bijna steeds de „bloem“ van de misdadigerswereld vormde. Het waren ofwel enkelingen met een gevestigde reputatie, die zich zeer zelden aan de politie blootgaven, ofwel sterk aangesloten groepjes, die onder leiding stonden van een „chef“. Allen zonder uitzondering behoorden ze tot de klasse van doorgewinterde boeven, wier veelbesproken daden reeds tot een ver verleden teruggingen.

Wie als vertrouwde in de kleine, meestal bedompte en schemerige kroegjes te gast was, zou ongetwijfeld gemerkt hebben dat een zekere zenuwachtige opgewondenheid onder de bezoekers heerste. Men moest

echter volkomen met het milieu vertrouwd zijn, om hiervan iets te merken, want niet in de uiterlijke houding, maar in bepaalde details kwam die stemming tot uiting. Vooral was het te merken in de vele, ietwat radder dan anders gevoerde gesprekken in het bargoens en aan de grotere achterdocht, waarmede elke nieuwe bezoeker werd begluurd bij zijn binnentreden.

De stilte, die als een beklemming over de in diepe duisternis gehulde bas fonds lag, alsmede een onverklaarbare zenuwachtigheid, waarmede elke habituë als het ware electrisch geladen was, waren voor velen de onmiskenbare voortekenen van een of andere onverwachte gebeurtenis. Het onderwerp der gesprekken behandelde vooral de razzia op de „Pointcaré“ welke die morgen had plaatsgevonden en waarbij vijf belangrijke figuren van het milieu gesnapt waren.

Voor het merendeel der aanwezigen was het geen geheim, dat die vijf mannen tot een der best georganiseerde bende van Marseille behoorden, een bende, die de gewoonte had „grote zaken“ te doen. Het „sauf qui peut“ dat de leden van deze organisatie even onverwacht als plotseling op de vlucht had gedreven, was iets nieuws in de annalen van de onderwereld. Het was een geheel andere gebeurtenis dan welke men tot hiertoe had beleefd; in normale omstandigheden werd het als vanzelfsprekend beschouwd, dat deze of gene van het „vak“ door de politie werd ingerekend en hieraan besteedde men dan steeds de gebruikelijke, om zo te zeggen protocolaire aandacht: het nieuws werd meegedeeld aan belanghebbenden, vrienden en kennissen en voor de rest ging men over tot de orde van de dag. Soortgelijke dingen werden beschouwd als onvermijdelijke beroepsincidenten, die aan een ieder konden overkomen en waarvan men slechts in zeldzame omstandigheden gevrijwaard bleef. De paniek echter die het genootschap der „Douze raisins“ had aangegrepen en uiteen had geslagen, was een zeldzaamheid in de annalen van de onderwereld, zodat het drukke commentaar heel

begrijpelijk was. Er werd gefluisterd door enkele ingewijden, die goed op de hoogte schenen te zijn, dat de ontsnapte leden van „Les douze raisins” voor deze nacht een bijeenkomst hadden belegd, om de toestand onder ogen te zien en te trachten te redden wat er nog te redden was. Er werd ook gemompeld dat, vermits hun leider bij de gearresteerden was, er door de overblijvenden zou overgegaan worden tot verdeling van de buit, die, volgens het zeggen van sommigen, vele millioenen francs moest bedragen! Twee volle jaren immers, was de bende druk in de weer geweest met het drukken van valse dollar- en francsbiljetten, zodat er niet veel fantasie nodig was om te begrijpen dat reusachtige sommen moesten zijn verdiend. Afgunstigen en minder overtuigden haalden minachtend de schouders op bij deze mededelingen, welke ze als bakerpraatjes bestempelden. En zo bleven de gesprekken maar steeds rond hetzelfde punt draaien en was bijna de gehele onderwereld vol nieuwsgierigheid over de afloop der gebeurtenissen. Vooral in de „Caveau des petits Lapins”, misschien wel het minst opvallende lokaal uit de gehele wijk, maar daarentegen de verzamelplaats van de meest beruchte boeven, werd er geweldig gediscussieerd. Het was dan ook niet zonder uitgesproken vijandigheid dat, bij het opengaan der deur, rond twaalf uur in de nacht, de blikken der aanwezigen tersluiks op twee nieuwe bezoekers werden gericht. Als bij toverslag werden de stemmen gedempt en op fluisterton voortgezet en beide binnentredenden schenen niet te vermoeden dat op een ogenblik als dit, een bezoek van onbekenden bijna met zelfmoord gelijk stond. Weliswaar kenden de boeven elkaar niet altijd, maar bijna allen zonder uitzondering hadden hun eigen kring en stamlokaal en wanneer ze andere gelegenheden bezochten was er steeds iemand in hun gezelschap, die er bekend was.

Slechts bij hoge uitzondering waagde men het zonder dergelijke introductie een vreemde kroeg te bezoeken, ten minste als de bezoeker geen figuur van algemene bekendheid was. En dat de beide binnekomenden absolute vreemdelingen waren in „Caveau des petits Lapins” wist elke aanwezige zonder zich de moeite te getroosten om een blik te wisselen met de patron.

Beide nieuwgekomenen schenen zich echter niet bewust van de opschudding die ze teweegbrachten, evenmin als van het gevaar waarin ze zich bevonden. Ze wierpen amper

een oppervlakkige blik links en rechts en richtten dan hun schreden naar een onbezet tafeltje achterin het lokaal.

Niemand, hoezeer ook vertrouwd met de verschijning van Charles en Rafles, zou in beide bezoekers de twee onafscheidelijke vrienden hebben herkend. Ze hadden zich inderdaad met de meeste voorzorg op hun tocht voorbereid en dat de aanwezigen niet onmiddellijk tot handtastelijkheden overgingen was wel voor een groot deel aan hun uiterlijk te danken. Bekend met de zeden en gebruiken, welke in de onderwereld heersen, hadden beide mannen zich uitgedost in een kledij, die opvallend genoeg was om hen als leden van het milieu te doen doorgaan. Beiden droegen een tamelijk opzichtig pak, een das in schreeuwende kleuren, versierd met een opvallende smaragd in gouden zetting, terwijl zware briljantringen hun vingers tooiden. Het overige van hun kledij was hiermee in verhouding en ook de wijze waarop hun sigaret nonchalant in hun linker mondhoek bengelde, waren voor de ingewijden als zovele kentekenen, dat de nieuwe bezoekers eveneens van „het vak” waren. Op iedere andere dag, wanneer de gemoederen der aanwezigen niet in beroering waren gebracht, was er veel kans geweest, dat men de bezoekers ongemoeid had gelaten, bijaldien ze zelf geen aanleiding gaven tot enig optreden. Nu echter, onder de indruk van de alarmerende gebeurtenissen van de voorbije morgen, betekende de non-activiteit der stamgasten slechts een voorlopig uitstel van executie.

Rafles had in ieder geval gespeculeerd op het feit dat hun intrede zo onthutsend zou werken, dat geen der aanwezigen in de eerste minuten een vijandige handeling zou ondernemen. Er zou minstens een aanleiding moeten gezocht worden, om het ongewenst bezoek goedschiks of kwaadschiks buiten te werpen en het zou afhangen van de opinie welke de boeven zich van hen hadden gevormd of zij het er al dan niet levend zouden afbrengen.

Rafles wist dat het een heel gewaagde onderneming was, doch anders dan Charles, rekende hij ook nu weer op het geluk van de vrijbuiters, dat hem tijdens zijn loopbaan nog nimmer in de steek had gelaten. Zo zaten beide vrienden reeds een paar minuten aan het tafeltje, zonder dat vanwege de patroon ook maar enige blijk van belangstelling voor de nieuwe klanten werd gegeven. Rafles begreep heel duidelijk dat dit

als een stille wenk was bedoeld, om hun heengaan te stimuleren; Zoiets lag echter allerminst in de bedoeling van de grote avonturier en met een goedgespeelde verbazing die zowel door de patron als door de andere aanwezigen werd opgemerkt, klopte hij luid en ongeduldig met zijn knokkels op het houten tafelblad. De blikken der boeven, welke al die tijd tersluiks op Rafles en Charles waren gericht, gingen nu plots in de richting van de „patron”, die nu ophield met het vooropgezet poetsen van het schenklad. Er moest nu vlug iets gebeuren, vermits de nieuwe bezoekers niet van plan schenen het veld te ruimen, ondanks dat hen een duidelijke wenk was gegeven in die richting. Het moeilijke, zowel voor de stamgasten als de patron was, een definitief besluit te nemen, daar geen van beide partijen geneigd scheen het initiatief te voeren. Tenslotte, toen de „patron” de weifeling zag in de op hem gerichte blikken, haalde hij onmerkbaar de schouders op, alsof ook hij te kennen wou geven dat hij de situatie niet meester was.

Onopvallend, doch geheel op zijn hoede, had Rafles de stilzwijgende gedachtenwisseling gevolgd en het was met een soort van verlichting dat hij zag hoe de patron langzaam in de richting slofte van het tafeltje waar hij met Charles aanzat. Een warm gevoel doortintelde hem en vloeide naar zijn vingertoppen, want het feit dat de man naar hen toekwam om hun bestelling op te nemen, was voor hem een bewijs dat de eerste zet gewonnen was. Rafles wisselde vlug een blik van verstandhouding met Charles, die al de tijd in hoge spanning had verkeerd en nu een onmerkbare zucht van verlichting slaakte.

Intussen was de „patron” hun tafeltje genaderd en terwijl hij een scherpe, onderzoekende blik op beide vrienden liet rusten, vroeg hij met het onmiskenbare geaccentueerde Marseillaanse accent, dat bijna elke lettergreep beklemtont:

— Eh bien, Messieurs, wat drinkt u?

— Twee absinth, zei Rafles laconisch.

De patron draalde nog even, wilde iets zeggen maar sloot onmiddellijk weer de mond, terwijl hij even langzaam wegslofte als hij gekomen was. Hij ging naar de tapkast en kwam dan aandraven met twee glazen en een fles, die hij voor beide mannen op tafel plaatste.

Zonder te wachten en alsof hij niet bemerkte hoe de patron hem op de vingers keek ontkurkte de grote avonturier de fles

en schonk de twee glazen drie kwart vol. Daar het voor de patron onmogelijk was geweest aan de hand van de twee woorden die Rafles had gesproken, diens herkomst te raden vroeg de man met voorzichtige aarzeling en met gehuichelde jovialiteit:

— Heb ik U vroeger hier niet reeds gezien, Monsieur?

Rafles richtte het hoofd op, keek de spreker met doordringende blikken aan en nadat hij in één teug het brandend, sterke goede door zijn keelgat goot en daarna het glas met een harde tik weer neerzette, antwoordde hij met een stalen gelaat:

— Neen.

De grote avonturier had op een berekend bitsige toon gesproken en met een intonatie die aan duidelijkheid niets te wensen over liet. Van bij de aanvang was het zijn plan geweest de rol te spelen van iemand die niet met nieuwsgierige vragen wenste lastig gevallen te worden en evenmin zijn verleden wenste opgerakeld te zien. Slechts door stug te zijn en gesloten als een oester, wist hij, was er een kleine kans dat de stamgasten van de „Caveau des petits Lapins” hem werkelijk als iemand van „de vlakte” zouden beschouwen. Hij had zijn tactiek vooruit vastgesteld en hij zou zich elk woord als het ware met een tang uit de mond laten halen.

De geringe toeschietelijkheid van zijn klant scheen de patron helemaal niet kwalijk te nemen. Zijn gewoonte om met de politie-spionnen of „dergelijk tuig”, zoals hij dat betitelde, om te gaan, had hem wetenschap bijgebracht dat dergelijke sujetten maar al te graag geneigd waren hun levensverhaal te vertellen, dat natuurlijk gefantaseerd was. Knapen van het milieu, vooral als ze zich in een vreemde omgeving bevonden — wist hij — waren steeds weinig spraakzaam en achterdochtig. Hij beschouwde deze houding dus als een goed teken en net alsof hij niet bemerkte had dat zijn vragen als hinderend werden beschouwd, ging hij verder: — O, dan verwar ik u zeker met iemand anders! En ik dacht nochtans dat ik me niet vergistel!

Een geamuseerd gevoel steeg in Rafles op, toen hij zag hoe zijn tactiek inderdaad werkte. Zonder echter iets van zijn ware gevoelens te laten blijken, steunde hij zijn beide handen op de tafel, verhief zich eventjes, keek de man vóór hem met een stekende blik aan en zei dan:

— Nou vader, mij lijf je niet met je geintjes, gesnopen? Ruk maar liever in! De patron

scheen echter te vinden dat de zaken als maar beter gingen en zonder zich te storen aan de vermeende onhebbelijkheid van Rafles, zei hij op een toon, die haast als een beschuldiging klonk:

— Zeg'ereis lieverd jij bent niet van hier!

— Daar kan je donder op zeggen, grinnikte Rafles, maar gaat jou dat soms wat an?

— Misschien! zei de patron met een betekenisvolle klank in de stem.

— Klets! zei Rafles brutaal. Vraag ik jou soms wat? Ik drink hier een borrel met mijn maat, zoals men dit in elke knijp kèn.

Bij deze woorden voelde de patron zich in het nauw gedrongen; hij kon inderdaad niemand de toegang tot het lokaal verbieden, vermits het een openbaar café was en wanneer de beide mannen politieespionnen mochten zijn, hetgeen hij echter steeds minder ging geloven, dan zou hij zich té zeer in een slecht daglicht plaatsen wanneer hij hen aan de deur zou zetten. Intussen begon hij meer en meer te vermoeden dat de beide vreemdelingen alles behalve tot de politie behoorden. De wijze echter waarop hij zich volledig zekerheid kon verschaffen stond hem echter nog niet duidelijk voor ogen. Daarom besloot hij voorlopig nog maar aan de voorzichtige kant te blijven.

— Eruit gooien kan ik jullie niet, dat spreekt jongens; maar tegenwoordig kan men niet voorzichtig genoeg zijn met zijn nieuwe klanten, er loopt tegenwoordig zoveel schorremorrie door!

Rafles zowel als Charles hadden alle moeite van de wereld om zich ernstig te houden, want zij begrepen zéér goed, dat datgene wat de patron onder schorremorrie verstond, diegene waren die niet tot het gilde behoorden. Het was vermakelijk te bemerken, hoe de boeven zich zelf, als een aparte klasse beschouwen en dezen die daartoe niet behoren als uitschot bestempen. Rafles overwoog bij zichzelf hoe betrekkelijk alles in de wereld en in het leven toch was: door de plichtsgetrouwen, alle wetten eerbiedigende burgers, geschuwd, gevreesd en geminacht, pasten de boeven net dezelfde maatstaf toe op de anderen. Er bleef hem echter geen tijd om over dit onderwerp verder na te denken, want de patron scheen kennelijk op een antwoord te wachten.

— Net wat je zegt, vader! spotte Rafles, maar ook de cafépatrons van teugensworig zijn niet allemaal zulke doetjes!

De patron krabde zich achter het oor; heel veel wijzer was hij tot hiertoe nog niet ge-

worden en hij vreesde vooral naderhand critiek te moeten horen van de schijnbaar onverschillig voor zich uitstarende, maar niettemin nauwkeurig toelisterende stamgasten. Tijdens het gesprek met de „nieuwelingen” was het echter nog uit niets gebleken dat ze een of ander in het schild voerden, terwijl de voorzichtige antwoorden er eerder schenen op te wijzen dat ze heel wat te verbergen hadden. Daar hij echter geen tijd meer wenste te verliezen, vatte de patron de stier nu bij de horens en vroeg brutaalweg:

— Als jullie niet van hier zijn, waar komen jullie dan vandaan? Uit Parijs misschien, te oordelen naar jullie spraak?

Rafles keek de man nogmaals strak in het wit zijner ogen aan.

— En als dat nu eens zo was? antwoordde Rafles lijsig. Wat zou het dan nog?

— O, niets, helemaal niets, zei de patron haastig. Maar als dat zo is, ik ben namelijk ook nog in Parijs geweest, zie je en ik zou graag iemand van ginds nog eens horen spreken.

Rafles begreep onmiddellijk wat van hem verwacht werd en terwijl hij zijn stem tot fluisterton liet dalen, voegde hij de patron enkele woorden in het Parijse dievenjargon toe. Het gelaat van de man verhelderde plots en zich op halfuide toon tot de aanwezigen richtend, zei hij:

— In orde jongens, ze zijn van het métier!

HOOFDSTUK III.

WAARIN DE DEMOCRATIE TER SPRAKE KOMT EN RAFLES ZIJN INTREDE DOET.

Er heerste een zenuwachtige spanning onder de overblijvende leden van „Les douze raisins”, die inderdaad dezelfde avond een bijeenkomst hadden belegd in een intact gebleven kelder onder de puinhopen. Het was geen wonder dat de politie deze schuilplaats, die tevens het hoofdkwartier en het atelier van de bende was nog nimmer had ondekt. De kelder immers kon

slechts bereikt worden langs een grote riool, die nu buiten gebruik was, en waarvan de toegang minstens een driehonderd meters van de schuilplaats was verwijderd. Het had de bende heel wat tijd en moeite gekost om in de aangrenzende, niet verwoeste wijk, het geschikte huis te vinden van waaruit men zonder veel moeite het riool kon binnendringen; daar echter noch op geld noch op tijd moest worden gezien, had men tenslotte bereikt wat men bereiken wilde. Slechts heel weinigen, zeldzaam weinigen, waren van de ligging van deze woning en de wijze waarop deze verbinding gaf met de kelder op de hoogte. Wel had de politie iets vermoed van de bedrijvigheid der Marseillaanse valsemunsters, daar sinds meer dan één jaar sporen in die richting wezen, doch hoe ze zich ook had ingespannen en haar spionnen hoge beloningen had voorgespiegeld, toch was ze er nooit in geslaagd het werkelijk ingenieus verborgen hoofdkwartier te ontdekken. Slechts doordat te Monte-Carlo¹⁾ een deel der organisatie, leden zowel als documenten, hun in handen was gespeeld, was zij achter de namen gekomen van hen die van de bende deel uitmaakten. Men had echter niets kunnen ontdekken, noch van de talrijke schuiloornden, noch van de voorraden bankbiljetten en het overige kapitaal, dat ongetwijfeld in Marseille moest berusten. Dat de organisatie niet over één nacht ijs was gegaan, bleek duidelijk uit de talrijke vertakkingen waarover ze beschikte en de personen, soms zeer vooraanstaande, die van ver of nabij in de onderneming betrokken waren.

Dat alles echter scheen voor de vijf overgeblevenen niet meer van veel betekenis. Het lot dat hun chef samen met zes zijner kornuiten dien morgen te beurt was gevallen, had een ware paniekstemming verwekt en het was slechts met het oog op de ruime fondsen die zich in de schuilplaats bevonden en waarvan elk zijn deel in de wacht wou slepen, dat de bijeenkomst van deze avond was doorgestaan. Het wegvallen van de chef had meegebracht, dat de eenheid van gedachten totaal zoek was geraakt en elk van de vijf mannen zijn oordeel als het enig aanvaardbare naar voren bracht. Twee hunner, namelijk Grand Jean en Cassecou, wilden er onmiddellijk het bijltje bij neerleggen, hun deel opstrijken en met de noorderzon vertrekken. De drie overigen, La Mouche, Fracasse en Martinet aarzelden

echter nog om op die wijze alles in de steek te laten. De beide eersten voerden aan, dat één der zeven gevangenen allicht eerstdaags aan het „kletsen” zou gaan en alles zou verraden. Volgens hen was het beter zo iets niet af te wachten en niet de stomiteit te begaan zich eveneens te laten inpikken.

Fracasse echter beweerde dat ze volledig op de makkers konden vertrouwen en dat hun plicht was te blijven en te zorgen dat ze een goede advocaat kregen. Verder was het ook van belang te weten wat er te Parijs was voorgevallen en hoe de zaken daar stonden. Daar echter de chef alleen op de hoogte was geweest van de wijze waarop men met die stad in verbinding kon komen, zou men bericht vandaar moeten afwachten.

La Mouche, de meest onbezorgde van de hele troep een echte Marseillaan, die van zijn prille jeugd af de straten der stad had afgeschooierd, viel Fracasse heftig bij en begroef de tegenpartij onder een stortvloed van typisch Marseillaanse scheldwoorden, waarvan de kleurigheid nergens haar weerga vindt.

Martinet aarzelde tussen de twee kanten; van de vijf mannen was hij ongetwijfeld de meest ontwikkelde, maar dit bracht mede, dat hij niet gemakkelijk tot een besluit kon komen. Hij had een zeker plichtsbesef dat hem aanzette de zijde van Fracasse en La Mouche te kiezen, maar aan de andere kant kon hij de bezwaren van de tegenpartij ook niet helemaal als ongegrond verwerpen. En zo klonken de woorden steeds maar heen en weer en trachtte de ene partij de andere tot haar mening over te halen, waarbij het er altijd niet even gelijkmoedig toeging. Het was duidelijk dat geen der vijf mannen de autoriteit bezat om zich als leider op te werpen en de enige die ervoor in aanmerking had kunnen komen, namelijk Martinet, was in zijn houding ietwat té besluiteeloos.

Terwijl de discussie in volle gang was, rinkelde plots het belletje van de telefoon, een ouderwets toestel, die niet op het net aangesloten was, maar enkel in verbinding stond met het lokaal „Le Caveau des petits Lapins”.

De woordenstroom der mannen werd plots afgebroken en ze keken elkaar eerst verwonderd, daarna ondervragend aan. Het was tenslotte Martinet, die het gevoel van beklemming het eerst van zich afschudde, van zijn stoel opstond en naar het toestel ging. Aarzelend nam hij de hoorn van

¹⁾ Zie nr. 12: „Het Moordenaarshol te Monte-Carlo”.

de haak en luisterde. Toen hij hoorde, wie aan het andere einde van de draad was, legde hij zijn hand op het mondstuk, wendde het hoofd naar de in spanning verkerende bendeleden en zei:

— 't Is Mickey uit de „P'tit Lapins”!

De mannen slaakten een zucht van verlichting en La Mouche had zelfs de brutaliteit om tot Martinet te zeggen:

— Hou liever je bek en luister wat hij te vertellen heeft!

Martinet knikte slechts en schonk verdere aandacht aan de oproep. Het gesprek was niet van lange duur en langs de kant van Martinet werd slechts een paar keer met een kort „Oui” geantwoord.

Tenslotte hing hij de hoorn weer op en werd door vier andere onmiddellijk met verward doorelkaar geschreeuwde vragen overstelpt. Martinet hief de handen in de hoogte en kon tenslotte bereiken dat allen zwegen.

— Zoals ik zei, begon hij, was het Micky. Hij vertelde me dat een paar knapen uit Parijs bij hem waren; de organisatie ginder schijnt ook moeilijkheden te hebben en ze willen hier polshoogte nemen van de toestand.

— Zie je wel! brieste Cassecou. Ze zitten ginder ook al in de soep; als we niet vlug een besluit nemen gaan wij d'r ook nog an!

— Hou je bek! zei Fracasse. Jij hebt nog minder moed dan een konijn.

— En jij bent te stom om te zien wat er aan het gebeuren is! mengde Grand Jean zich in het gesprek. Maar ik smeer 'm vandaag nog, dà's zeker!

— Mot je probere! snauwde Fracasse, terwijl hij zijn vuist onder de neus van Grand Jean duwde, maar ver zul je niet kome, ventje!

— Hou allen je snuit, jij ook Fracasse! zei Martinet geprikkeld. Laat ons eerst horen wat die mannen uit Parijs te vertellen hebben. Micky zei dat ze volkomen safe waren en dat een onzer hen moest gaan halen. Hij moet het liedje „Au clair de la lune” zingen, terwijl hij voorbij de deur van Micky gaat.

De beide mannen zullen dan naar buiten komen en ze moeten hierheen gebracht worden. Het beste is dat La Mouche gaat. — Bah! zei Cassecou minachtend. We kunnen die kaffers uit Parijs missen als kiespijn. En wie zegt ons, ging hij strijdlustig verder, dat het geen mouchards zijn?

Martinet haalde de schouders op.

— Micky weet wel wat ie doet, zei hij stug. Hij ruikt een spion op tien uur afstand.

— Micky kan naar de hel lope! snauwde Cassecou koppig. Het zaakje hier stinkt en ik wil er uit!

— En ik ook! zei Grand Jean.

— Maar WIJ niet, zei La Mouche, en grijnsde de beide anderen spottend aan.

— Als jullie d'r uit willen, zullen wij het jullie niet verhinderen, maar dan krijg je geen cent.

— Wou jij ons soms beletten ons deel te nemen? blafte Cassecou met een kwaadaardige grijns in de richting van La Mouche.

— IK alleen niet, antwoordde La Mouche spottend, maar WIJ! We zijn met drie tegen twee en we leven in de decrowatie!

— Verrek jij effe met je hele dewocratie! zei Cassecou spinnijdig. En daarbij, Martinet zal wel zo verstandig zijn met ons mee te doen!

— Misschien, zei deze peinzend, misschien had ik het wel gedaan, maar ik wil nu toch eerst weten wat die mannen uit Parijs te vertellen hebben.

— Je bent mesjogge! repliceerde Cassecou kwaad.

— Stemme! zei La Mouche, die een jongensachtig plezier scheen te hebben in de hele geschiedenis. Laat ons stemmen zoals in het parlement!

— Een ogenblik, zei Martinet; ik ben ervoor dat we eerst horen wat die mannen uit Parijs te vertellen hebben, daarna kunnen we nog altijd zien wat we moeten doen.

— Juist! zei La Mouche.

— Ik denk zoals Martinet, zei Fracasse.

Vooraleer de beide anderen iets konden zeggen wendde Martinet zich tot hen:

— Jij Grand Jean, en ook jij, Cassecou.

daar kunnen jullie toch mee accoord gaan. Het kan hoogstens een half uur duren en dan zullen we opnieuw beslissen wat er ons te doen staat.

Grand Jean haalde onverschillig de schouders op terwijl Cassecou nijdig gromde:

— Ik vind het stom, maar voor mijn part dan; als ik straks maar weet wat er gedaan wordt.

Martinet knikte. Dan wendde hij zich tot La Mouche en zei:

— In orde, La Mouche, ga vlug en verlies geen tijd.

La Mouche hief nonchalant de hand in de hoogte, ten teken dat hij het begrepen had en verdween vlug door de deuropening, de vier overigen in het strijdperk achterlatend.

**
*

Ongeveer een twintigtal minuten later keerde La Mouche terug in gezelschap van Charles en Rafles; de eerste ogenblikken heerste er een onaangenaam stilzwijgen in het vertrek, tot Martinet tenslotte aan deze toestand een einde stelde en de vermeende Parijse bondgenoten met enkele woorden welkom heette, een voorbeeld dat door Fracasse werd gevolgd, terwijl Grand Jean en Cassecou slechts een soort gegrom lieten horen.

Rafles, die onder weg door La Mouche gedeeltelijk op de hoogte was gesteld van de gespannen toestand, die onder de bendeleden heerste, antwoordde in een vlot Parijzer boevenjargon, waarin hij zich jaren geleden bekwaamd had. Hij scheen helemaal geen notitie te hebben van de geladen atmosfeer die tussen de mannen heerste en begon onmiddellijk een vooraf verzonnen verhaaltje te vertellen. Alles bij elkaar genomen kwam zijn relaas hier op neer, dat de Parijse afdeling van Populous' bende, nadat een paar belangrijke arrestaties waren verricht geworden, alle werkzaamheden voor-

lopig had stopgezet. Zijn maat en hij, loog Rafles met een stalen gezicht, hadden opdracht gekregen zich met de afdeling van Marseille in verbinding te stellen en de mogelijkheid na te gaan van daaruit te reorganiseren.

Toen Rafles zijn gefingeerd verhaaltje beëindigd had lachte Cassecou minachtend en zei op spottende toon:

— Ik heb jullie door, vader; de bedoeling is dat wij de kastanjes uit het vuur zouden halen, nu dat jullie haring in Parijs niet meer braadt! Maar als je 't mij vraagt, ik heb niet de minste lust, om stommititeiten uit te halen.

— Ik ook niet, zei Grand Jean, die zich geheel liet leiden door de houding van Cassecou.

Rafles keek met vragende blik in de richting van Martinet, doch deze haalde verontschuldigend en besluiteloos de schouders op, terwijl hij aarzelend verduidelijkte:

— We zitten op het ogenblik in een moeilijke positie, zoals je wel zult weten heeft de politie zeven onzer gearresteerd en lopen ook wij het grootste gevaar hetzelfde lot te ondergaan. We zijn hedenavond hier bijeen gekomen om de toestand te onderzoeken en een besluit te nemen, doch konden tot hertoe nog geen overeenstemming vinden.

In het kort deelde Martinet dan mede wat er vòòr de komst der beide mannen besproken was en waarbij hij beide standpunten, namelijk dat van Cassecou en Grand Jean en dit van zichzelf, La Mouche en Fracasse uiteenzette.

— Tja, zei Rafles nadat Martinet uitgesproken was, ik begrijp de toestand; maar nu wij hier zijn wordt het helemaal anders.

— Dat denk je maar! snauwde Cassecou nijdig. We hebbe jullie helemaal niet geroepen en hoe eerder jullie je biezen pakt des te beter! Trouwens wie zegt ons dat jullie zijn, voor wat jullie je uitgeeft.

— Wat het laatste betreft, zei Rafles glimlachend, daarover kun je best zelf beslissen. Voor de rest staat het jullie vrij al dan niet met ons samen te werken.

— Het lijkt me het best hierover onmid-

dellijk te beslissen, zei Martinet; ik ben bereid enkele dagen voort te doen en te zien hoe de zaken zich ontwikkelen.

— Ik ook, zei La Mouche.

— En ik, zei Fracasse.

Hierop richtte Rafles zijn blikken op Grand Jean. Deze aarzelde kennelijk om een beslissing te nemen, keek tersluiks naar Cassecou en stamelde dan helemaal in de war:

— Ik weet het niet..... ik voel er niet veel voor.

— Ik voel er helemaal niets voor, zei Cassecou; ik blijf bij mijn mening dat het hier véél te warm voor ons is.

— Dat zal het overal zijn, zei Rafles flegmatiek; hier te Marseille ken je elke verborgen plek, maar als je ergens anders heengaat zal het je niet zo gemakkelijk vallen om je te verbergen.

Cassecou haalde de schouders op.

— Mij geen zorg! bromde hij; als ik hier blijf weet ik zeker dat het misloopt. Ik riskeer er dus niets bij met het ergens anders te beproeven.

— Ga je gang, zei Rafles. Als ik me niet vergis zal Grand Jean je met plezier vergezellen.

— Zo iets zal niet gebeuren, kwam Martinet plots tussenbeide. 't Is bij ons een ongeschreven Wet, dat de minderheid zich steeds neerlegt bij het besluit van de meerderheid. Als Cassecou en Grand Jean niet meedoen met ons zullen ze beschouwd worden als deserteurs en worden ze uitgesloten. Hierdoor verspelen ze ieder recht op hun aandeel.

De ogen van Cassecou glinsterden boosaardig en een valse grijns spiegelde zich op zijn gelaat. Vol haat keek hij eerst naar Martinet en daarna naar Rafles en zei dan op een toon, die duidelijk zijn innerlijke gevoelens verried:

— Dàt zouden jullie wel willen; als jullie dan absoluut stommiteiten wil doen, mij best. Ik zal blijven en Grand Jean ook, maar onder één voorwaarde!

— En die is? vroeg Martinet.

— Dat de nieuwelingen hun intrek nemen in de „Cavau des petits Lapins”.

Martinet keek Rafles vragend aan. Deze echter haalde onverschillig de schouders op en zei op effen toon:

— Als ik jullie daar een plezier mee kan doen, ik heb er helemaal niets op tegen.

HOOFDSTUK IV.

WAARIN RAFLES PLANNEN MAAKT EN CASSECOU MET MARTINET DEBATTEERT.

Een paar dagen later, rond zeven uur 's avonds waren Ophelia, Rafles, Charles en James verenigd in de enige zitkamer die de „Caveau des petits Lapins” bezat. Het vertrek had oorspronkelijk nooit tot dat doel gediend, maar toen de vorige dag Rafles en zijn vrienden hun intrek in de herberg hadden genomen, had de grote avonturier op de gehele eerste verdieping beslag gelegd; tot grote opluchting van de vier boekaniërs konden ze elk over een afzonderlijke slaapkamer beschikken, terwijl tevens een kleine badkamer met een amechtig kuchende kraan en een sproeier, die steeds halsstarrig weigerde de illusie schiepv van een betrekkelijk comfort. De zitkamer was nog een overblijfsel uit het gloriëtijsperk van Micky's vrouw, die kost wat kost over een boudoir had willen beschikken; de vrouw was intussen gestorven, doch daar hij het vertrek niet wilde gebruiken, had Micky dit nimmer doen ontruimen. Het had Ophelia niet veel moeite gekost, de waard ervan te overtuigen deze kamer aan de vier reizigers af te staan en met de hulp van de slonzige keukenmeid en de praatzieke boodschappenjongen, had het meisje de kamer tot een werkelijk stemmig vertrek weten om te toveren. Er was gesjouwd met meubelstukken, vloerkleden en bibelots, terwijl de overbodige, popperige en wansmakelijke dingen door Ophelia naar een berghok werden verwezen. Op die wijze was ze erin geslaagd werkelijk een stemmig, zij het dan ook alles behalve luxieus, interieur te schepjen, waarop zelfs de critische geest van Charles weinig wist aan te merken.

Ophelia was buitengewoon in haar nopjes geweest met de wending der zaken; dezelfde nacht nog van de kennismaking met de bende van „Les douze raisins” toen Rafles en Charles in hun hotel waren weergekeerd en er Ophelia en James op hen vonden wachten, had het meisje vol enthousiasme en met steeds stijgende belangstelling het relaas van beide mannen aangehoord. Het meest van al nog was zij ingenomen met het plan in de „Caveau des petits Lapins” te gaan logeren en noch de smeekbeden noch de theatrale waarschuwing van

Charles, hadden haar geestdrift kunnen bekoelen. Evenmin had zij ingestemd met het plan van Rafles om samen met James in het hotel te blijven en daar de loop der gebeurtenissen af te wachten. Ze was van oordeel dat ze, na al wat ze reeds had meegemaakt, ruimschoots recht had op de erkenning van volwaardig lid in het gezelschap, terwijl ze er tevens op wees dat ze veel veiliger zou zijn wanneer het troepje niet in twee delen werd gesplitst.

Zowel Rafles als Charles hadden aan haar wens moeten toegeven, zodat de volgende dag het hele gezelschap zijn intrek in de bas-fonds had genomen, echter niet zonder dat Rafles enkele voorzorgsmaatregelen had getroffen, die voor een veilige aftocht noodzakelijk zouden kunnen zijn.

De avond daarop reeds had een tweede samenkomst met de benedeleden plaats gevonden waarbij ook Ophelia en James tegenwoordig geweest waren en Rafles had met een ironische twinkeling in zijn ogen opgemerkt, dat door de aanwezigheid van de jonge vrouw de oppositie als het ware eenvoudigweg in het niet was opgelost. Zowel de onbeholpen zwijgzame Cassecou als de jolige, nonchalante La Mouche, maar vooral ook de meer ernstige Martinet, die geen oog van Ophelia kon afhouden, hadden zich om beurten bijverd, een goede indruk te wekken. Zelfs de onbehouwen Fracasse en de hersenloze Grand Jean hadden zich ingetoomd en het was duidelijk dat door de aanwezigheid van Ophelia de fondsen van Rafles, merkbaar met enkele punten stegen. De jonge vrouw zelf had zich héél goed weten aan te passen aan het milieu en haar Parijse jargon ofschoon het in Mont-Parnasse niet zo grif aanvaard zou zijn, wakte hier helemaal geen argwaan. Het was op deze bijeenkomst bijna een voldongen feit dat het gezag van Rafles werd erkend, want de aanwezigheid van Ophelia had belet dat Cassecou op zijn gewone brutale manier had gereageerd, zodat Rafles bijna voortdurend de bijeenkomst had geleid.

Door Martinet was een overzicht gegeven van de stand van zaken, waarbij de eerbiedwaardige omvang der beschikbare fondsen zelfs Rafles een gefluit van verbazing ontlokte, vooral toen hij hoorde dat het hier niet ging om de voorraad van valse bankbiljetten, maar wel om gangbaar geld. Ongetwijfeld was hier te Marseille een der bijzonderste schatkamers van Populous¹⁾

1) Zie nr. 11: „Een inbraak met vreemde gevolgen”.

gevestigd en de grote avonturier was van oordeel dat de moeilijkheden die de Griek hem en zijn vrienden had berokkend, recht gaven op een bijkomende vergoeding. Ofschoon door niets gebonden, vermits het hier een strijd betrof van zijn intelligentie tegenover de knepen van de doorgewinterde vals-munters had Rafles, toegevend aan zijn gevoel voor fair-play, afgezien van het in de wacht slepen van de gehele buit. Drie leden van het bendewezen, Fracasse, La Mouche en vooral Martinet, hadden door hun houding de grote avonturier tot een andere gedragslijn gebracht, zodat het zijn plan was slechts de helft van het voorradige kapitaal toe te eigenen. Het overige zou dan nog ruimschoots volstaan om La Mouche, Fracasse en Martinet toe te laten een nieuw leven te beginnen, indien ze er in mochten slagen aan de politie te ontsnappen.

Op de jongste bijeenkomst, die door de bende was belegd geworden, had Rafles plannen ter sprake gebracht om vooral de gangbare fondsen in veiligheid te brengen, bij geval de politie er misschien in zou slagen de schuilplaats te ontdekken. Want om zich meester te maken van een deel van de buit, was het noodzakelijk dat Rafles toegang kreeg, tot de hem nog altijd onbekende schatkamer. Daar de benedeleden niet wisten waar de zogenaamde Parijse collega op aanstuurde vonden ze dat idee nog helemaal niet zo kwaad en zelfs Cassecou onthield zich van al te veel opmerkingen. Nochtans drukte zijn houding een zekere argwaan uit en ook het feit dat Rafles bijna ongemerkt als leider was opgetreden deed zijn afgunst hevig oplaaien. Hij dorst echter niet te veel tegenwerpingen te maken daar het hem duidelijk was dat zowel Martinet als diens beide vrienden hem in geen enkel opzicht zouden steunen. In zijn sluw brein had zich trouwens een geheel ander plan ontwikkeld om aan de populariteit van Rafles een eind te stellen, doch hij wachtte er zich wel voor voorlopig iets los te laten. En zo kwam men op deze vergadering dan tot het besluit dat men de volgende dag nogmaals zou vergaderen en dan definitief beslissen wat er moest gebeuren met het beschikbare geld.

En het was dus op de vooravond van deze bijeenkomst dat de vier boekaniers in de zitkamer op fluisterende toon de stand van zaken onder het oog namen. Gedurende al de tijd dat ze reeds in de „Caveau des petits Lapins” verbleven hadden Rafles en zijn vrienden de grootste voorzichtigheid

in acht genomen en hadden ze enkel in kortstondige ogenblikken van gedachten gewisseld. Op dit uur echter en nu ze wisten dat zowel Micky, als zijn personeel het beneden méér dan druk hadden, konden ze er zeker van zijn op generlei wijze te worden bespied of beluisterd. Nochtans dempten ze hun stemmen zoveel mogelijk, zodat zelfs indien zich iemand buiten het vertrek moest ophouden of toevallig voorbij zou gaan, niet in staat zou zijn iets van het gesprek op te vangen. In korte woorden had Rafles zijn plannen uiteengezet, die ertoe moesten leiden een gedeelte van het geld, dat zich in de schuilplaats der valsmunters bevond, in de wacht te slepen. De grote avonturier twijfelde er niet aan dat het voorstel door hem de vorige avond gedaan om het geld te beveiligen, op de bijeenkomst van vannacht zou aangenomen worden. Hij zou erop staan dat men het in de daarop volgende uren zou wegbrengen door middel van een zware vrachtwagen, waarvan La Mouche de eigenaar zeer goed kende. Meteen zouden de machines: de persen waarop de valse bankbiljetten werden gedrukt, alsook het clichémateriaal en de fotografische benodigdheden worden opgeladen, alsmede de nog aanwezige voorraad valse briefjes, die nog ver in de millioenen liep.

De bedoeling van Rafles was, Cassecou en Grand Jean tezamen met James te belasten met het vervoer, terwijl Ophelia, Charles en hij zelf samen met de drie overblijvende bendeleden in een personenwagen zouden volgen. Tijdens de reis, terwijl Ophelia het stuur zou hanteren, zou Rafles aan Martinet, La Mouche en Fracasse zijn ware indentiteit mededelen en hun de keuze laten ofwel een der komende dagen door de politie te worden ingerekend ofwel met de hulp van de gentlemen-inbreker en een groot gedeelte van het geld in een ander werelddeel een nieuw leven te beginnen. Rafles twijfelde er niet aan, dat hij deze mannen gemakkelijk tot een redelijke zienswijze zou kunnen overhalen, vooral als ze zouden bemerken dat ze niet in staat waren zich tegen hun tegenstander te verzetten.

James van zijn kant had een niet minder zware taak, die erin bestond Grand Jean en Cassecou onschadelijk te maken en met de vrachtwagen naar de landingsplaats van de „Nautulus” te rijden. Het gangbare geld zou aan boord worden genomen, terwijl Rafles er beslist op stond dat al het materiaal, zowel als de valse biljetten in zee zou worden

geworpen. Indien Martinet, La Mouche en Fracasse op Rafles' voorstellen zouden ingaan, zouden zij aan boord van de „Nautulus” worden opgenomen, terwijl Cassecou en Grand Jean, die ongetwijfeld niet voor rede vatbaar zouden zijn, zichzelf zouden moeten zien te redden. Ofschoon hij deze beide kerels tot meer dan valsmunterij in staat achtte, kon Rafles het niet met zijn principes in overeenstemming brengen hen aan de politie over te leveren. Hij was van oordeel, dat hij ruimschoots zijn plicht zou hebben gedaan, wanneer hij de bende geheel zou hebben verstrooid en zowel hun materiaal als de valse biljetten zou hebben vernietigd. Voor het overige, meende hij moest de politie er maar zelf zorg voor dragen, dat ze Cassecou en Grand Jean met eigen middelen bij de lurven zou vatten.

Toen Rafles zijn gedetailleerde uiteenzetting beëindigd had, scheen Charles helemaal niet ingenomen met de vooruitzichten. Onmiddellijk begon hij zijn bezwaren te uiten, geheel overtuigd ditmaal de roekeloosheid van zijn vriend te kunnen verhinderen.

— Als je 't mij vraagt, John, zei hij op een toon die zijn ontevredenheid duidelijk liet blijken, is de uitvoering van jouw plannen volkomen onmogelijk. Ze zitten vol gaten en voor negentig procent wordt alles aan het toeval overgelaten.

Rafles knikte instemmend met het hoofd en terwijl een lichte glimlach om zijn mondhoeken speelde, zei hij:

— Ga voort, Charles, ik luister met de meeste aandacht! Laat ons zien of het werkelijk is zoals jij het zegt.

— Dát is zeker! antwoordde Charles met volle overtuiging; in de eerste plaats als waar wil de bende het geld heenbrengen?

— Dat speelt geen rol, mijn beste, want uiteindelijk zal het gangbare geld in de „Nautulus” verborgen worden, terwijl de rest in zee geworpen wordt.

— Als we aannemen, hield Charles vol, dat al de overige punten van het programma vlot verlopen, maar zo ver zijn we nog niet! Bijvoorbeeld zullen Martinet, La Mouche en Fracasse met jouw plan instemmen? En wat als James er niet in slaagt Grand Jean en Cassecou onschadelijk te maken. Afgezien nog van het feit of ze erin zullen toestemmen dat onze vriend hen vergezelt! Dan is er nog de kwestie of de politie deze mannen niet in het oog houdt om op het gepaste ogenblik in te grijpen, en.....en...och

er zijn nog wel honderd bezwaren, die zouden aan te voeren zijn.

— Gelijk heb je, Charles: het plan is geheel gebouwd op het toeval, zodat we op ons gelukkig gesternte zullen moeten vertrouwen. Aan de andere kant is het echter zo dat geen der benedeleden ook maar enig argwaan zal krijgen, zodat ons ingrijpen hen totaal zal verrassen. Verder hebben wij vooral dit grote voordeel dat we ons niet meer in de bas-fonds zullen bevinden en onze tegenstanders op niet de minste hulp van wie ook kunnen rekenen. En het is vooral die overweging die me tot mijn plan voor vannacht heeft gebracht. In haar eigen milieu is de bende practisch alleen op lange termijn door ons te verslaan en dat is een risico dat we niet kunnen nemen. Eens of morgen zou er een werkelijke afgezant uit Parijs kunnen komen opduiken en hoe de toestand dan zou worden hoef ik je niet eens te vertellen! Neen, Charles, de enige manier waarop wij te werk kunnen gaan, is die zoals ik heb uiteengezet en wat het toeval betreft, je weet best hoe zelfs een volkomen feilloos opgebouwd plan erdoor kan worden in de war geschopt. Het lijkt me dus geen kwaad idee om voor één keer ons op dit toeval te verlaten. Wat de rest van jouw bezwaren betreft, ten eerste vertrouw ik geheel op James, die zijn taak wel tot een goed einde zal brengen, en ten tweede ken in Martinet beter dan jij. Ik ben er zeker van, als Ophelia er bij hem er op aandringt dat hij en zijn makkers zouden doen wat ik hun voorstel, hij zich zonder al te veel moeite zal laten overtuigen! Charles keek zijn vriend met een uitdrukking van pijnlijke verrassing en ontsteltenis aan; en hij werd een beetje wit om de neus, toen hij hakkelde.

— Wat zeg je...bedoel je... wat om de drommel heeft dat te betekenen?

— Niets anders dan wat ik je zeg, Charles! En als je het mij niet gelooft kun je het misschien Ophelia vragen, tenminste als ze er iets voor voelt om het jou te vertellen.

Charles, geheel in de war en met een gevoel in zijn hart dat hij voorlopig niet nader kon beschrijven, keek beurtelings Rafles en daarna Ophelia aan, die lichtjes bloosde en de ogen afwendde.

— Ophelia! zei de jonge man wild, terwijl hij de grootste moeite had om zijn kalmte te bewaren, zeg me asjeblieft wat dit alles te betekenen heeft!

Het meisje hief het hoofd op, keek de

spreker aan, doch toen ze aarzelde iets te zeggen, kwam Rafles snel tussenbeide.

— Charles, stel je niet kinderachtig aan en doe niet zo melodramatisch; of verbaast het je misschien dat iemand verliefd op Ophelia wordt? Indien het niet te onbescheiden was zou ik je zeggen: spiegel je aan jezelf en...

— Asjeblieft, John, zei de jonge man geprikkeld, laat mij er buiten. Verliefd! ging hij op spottende toon verder, Martinet verliefd op Ophelia! Bah! 't Is al te belachelijk!

— Misschien... antwoordde Rafles meesmuilend, maar over dit laatste punt wil ik met jou niet twisten. En je hoeft helemaal niet zo naijverig te zijn, want als ik me niet vergis komt de liefde slechts van één kant.

— Dàar gaat het niet om, bromde Charles kwaad; maar te denken dat die Martinet...enfin... het is te gek om rond te lopen! En te denken, ging hij bitsig verder, dat het weer eens een van jouw gekke invallen is, die Ophelia in een dergelijk parket heeft gebracht.

— Ik vraag nederig excuus! mompelde Rafles met een verholen glinstering van pret in de ogen, terwijl hij alle moeite had om ernstig te blijven bij de jaloesheid die Charles duidelijk ten toon spreidde.

— Ik hoop echter, Charles — vervolgde hij — dat je Ophelia hierom niet hard zal vallen; het is waarschijnlijk geen wonder, dat iemand op haar verliefd zou worden, terwijl je van de andere kant ook niet uit het oog mag verliezen dat Martinet, ook al heeft hij bij Ophelia de minste kans, door haar toedoen gemakkelijk geneigd zal zijn een nieuw leven te beginnen.

— Ja, zei Charles sarcastisch, maar vooral komt het in jouw kraam te pas; nu begrijp ik eerst waarom je er zo zeker van bent dat de onderneming zal lukken!

— Nou, zei Rafles zuchtend, het is werkelijk niets te vroeg!

Bij deze woorden kon Ophelia haar lachen niet langer bedwingen, terwijl ook het gelaat van James een brede grijns vertoonde, die Charles ondubbelzinnig aantoonde dat hij zijn gevoelens al te veel had laten blijken. En hoewel niet helemaal van harte, was hij om zijn figuur te redden verplicht deel te nemen aan de algemene hilariteit, waardoor het kapittel Ophelia-Martinet voorlopig werd afgesloten en de samenzweerders zich verder konden voorbereiden op de komende dingen.

**
*

Terwijl Rafles en zijn vrienden in de zitkamer van de „Caveau de petits Lapins” beraadslaagden en de grote avonturier zijn plannen in verband met de bende der „Douze raisins” uiteenzette, vond in een ander gedeelte van de bas-fonds eveneens een samenkomst plaats. Het gezelschap hier bestond uit Cassecou, Grand Jean en Martinet, alhoewel de aanwezigheid van deze laatste wel enigszins verwonderlijk was, vermits hij allermint op goeden voet stond met de eerste twee.

Dat er een zeer grondige reden bestond, waarom Martinet met de twee andere samen was, liet niet de minste twijfel; hij had er inderdaad niet veel voor gevoeld om in te gaan op het voorstel van Cassecou om met hem samen enkele gewichtige zaken te bespreken. Cassecou had echter zo sterk aan gedrongen dat Martinet zich tenslotte toch gewonnen had gegeven en zijn medebende lid had vergezeld. Langs allerlei steegjes, straten en sloppen waren beide mannen tenslotte in de reu des Epiques aangeland, waar zich de schuilplaats van Cassecou bevond. Hij betrok er twee kleine, allesbehalve propere dakkamertjes in gezelschap van Belita, een zwartharige Italiaanse, die reeds in haar tweede bloei verkeerde. De verhouding tussen de vrouw en Cassecou was allesbehalve idyllisch, daar deze laatste, Belita slechts als een soort werktuig beschouwde en haar op de ergste wijze brutaliseerde. Welke vreemde invloed Cassecou op de vrouw uitoefende, valt moeilijk te zeggen, doch een feit was, dat Belita zich die behandeling liet welgevallen, ofschoon tussen beiden af en toe een duchtig robbertje werd gevochten.

Martinet kende de verhouding wel, die tussen Belita en Cassecou bestond, doch daar het geen gewoonte was dat de bendeleden elkaar aan huis bezochten, was hij minder vertrouwd met de huiselijke gewoonten van het koppel. De wijze waarop Cassecou de vrouw in zijn bijzijn bejegende, maakte hem echter prikkelbaar en slechts met moeite kon hij zich bedwingen om lucht te geven aan zijn verontwaardiging. Tot zijn grote opluchting echter, liet Belita de drie mannen vlug alleen, toen de eigenlijke bespreking begon en trok zich in het aangrenzende vertrek terug, nadat ze een fles cognac en de daarbijbehorende glazen op tafel had geplaatst.

— Wel Martinet, begon Cassecou, nadat de drie mannen aan tafel hadden plaats ge-

nomen, we zulle' mekaar geen gijntjes verkope'; Ik en me' maat, Grand Jean, hebbe' de pest an die Parijse stinkerds, snap je? We wille' hem hier smere' nu alles in de soep is gereje', maar jij, Fracasse en La Mouche hebbe' de smoesjes van die ratten geloofd. Net of 't hen alleen niet om de duiten te doen is!

Cassecou hield even op, waarbij Martinet van de gelegenheid gebruik maakte om te zeggen:

— Kom op, Cassecou, wat be' je eigenlijk an 't uitkienen? Je hebt me toch niet hier laten komen om dat te zeggen? Want dat liedje ken ik al lang!

— Luister Martinet, zei Cassecou langzaam, je bent een pientere baas; je snap' natuurlijk wel dat ik iets voor die Parijse ratten in 't vet heb liggen. Niet later dan vannacht wil ik het met ze klaar spelen. Grand Jean en ik zullen ze opwachten aan de toegang van de geheime schuilkelder en ze met onze „schrijfmachine” bewerken.

— Wat! riep Martinet verrast uit, hebben jullie een machinegeweer?

— En of! antwoordde Cassecou grijnzend. Je zult zien hoe gemakkelijk het gaat. Ik wil vannacht in ieder geval mijn deel van de duiten hebben en als jij niet stom bent, doe je met mij mee.

— En het meisje? vroeg Martinet fluisterend.

— Die gaat er ook an! antwoordde Cassecou grof. Ze motte er alle an, willen we geen last hebben.

Martinet ademde zwaar; het duivelse plan van Cassecou had hem een ogenblik geheel overweldigd, maar toen hij ten volle begreep in welk gevaar de zogenaamde Parijse collega's verkeerden, besloot hij een laatste poging te doen om Cassecou tot andere gedachten te brengen.

— Luister es Cassecou, begon hij, ik ben bereid je een deel van de duiten te geven as je die mannen gerust laat. Voor mijn part kun je dan gaan waar je wil, maar je laat het uit je hoofd hen te molle!

— Nee makker, zei Cassecou grinnkend, die vlieger gaat niet meer op. Je zegt nu wel dat ik me centen krijg, maar als die Berger (dit was namelijk de naam waaronder Rafles zich had voorgesteld) je zeem onder de baard strijkt of die meid van hem je maar effe in de ogen kijkt dan is het weer mis en kan ik naar m'n centen fluiten! Daarom moeten ze d'r an! Wat jij, Grand Jean?

— Ze moeten d'r an! herhaalde Grand Jean, net alsof hij een lesje opzei.

— Dat zal niet gebeuren, zei Martinet, zolang ik er nog ben.

— Jij, zei Cassecou verachtelijk, jij bent smoor van die Parijse meid, dat is het 'em en je bent te stom om te zien dat ze geen cent om je geeft.

— Hou je bek! riep Martinet woedend uit, of ik sla je snuit tot moes! Ook als die meid er niet bij was zou ik niet met jullie meedoen; ik wist niet dat jullie zo'n schof-ten waren.

— Zo, zei Cassecou treiterend, en wat denk je wel te kunnen doen, makker? Denk je dat we je zullen laten gaan om die Parijse ratten alles te gaan vertellen? Je bent hier en je blijft hier en als alles achter de rug is zullen we wel verder zien.

Onder het spreken had Cassecou bliksem-nel zijn revolver getrokken en richtte de loop op de borst van Martinet, die te laat inzag dat hij zich door Cassecou had laten beetnemen. Deze had immers vooruitge-weten dat Martinet niet aan de moord zou willen deelnemen, doch zijn bedoeling was geweest de jonge man onschadelijk te ma-ken. Immers, als Martinet vannacht niet op de bijeenkomst verscheen, evenmin als de zogenaamde Parijse collega's, zou het Cassecou niet veel moeite kosten om Fracasse en La Mouche te overtuigen dat ze met zijn allen gevluucht waren.

Hij zou dan onmiddellijk zijn deel van de buit kunnen opeisen en met die millioenen zijn kans ergens anders gaan beproeven.

Martinet trachtte tevergeefs een middel te bedenken om te ontsnappen aan de val waarin hij was gelopen; veel respijt echter werd hem niet gegeven, want op een wenk van Cassecou greep Grand Jean de jonge man vast en bond hem vlug met kennis van zaken aan handen en voeten, terwijl hij voor alle veiligheid nog een touw om Mar-tinet's lichaam snoerde, zodat deze weerloos aan zijn stoel gekluisterd was.

— Ziezo, zei Cassecou grijnzend nadat het slachtofer geheel onschadelijk was ge-maakt en niet in staat was ook maar één beweging te maken, dat zal je leren je met mijn zaken te bemoeien. Je blijft hier tot alles afgelopen is en dan zullen we verder zien. Tracht maar niet te ontsnappen, want Belita blijft hier en heeft opdracht gekregen je vol lood te pompen als je niet rustig blijft. En zijn stem verheffend riep hij de vrouw luid bij haar naam, die onmiddellijk de deur open-

de van het aangrenzende vertek, waar zij klaarblijkelijk het gesprek had afgeluisterd.

— Hier, zei Cassecou brutaal, terwijl hij Belita ruw bij de arm greep, je hebt staan luisteren hé, zoals altijd? Wel dan hoef ik je niet veel meer te zeggen. Martinet moet hier blijven tot we terug komen en als hij een poging doet om te ontsnappen, schiet je hem vol lood. En wee je als er iets mis loopt.

De blik waarmee Cassecou zijn laatste woor-den liet vergezeld gaan was voor de vrouw welsprekender, dan alle woorden het ooit hadden kunnen zijn. Ze las duidelijk in de ogen van de boef wat haar lot zou zijn, in-dien ze zijn bevelen niet stipt zou uitvoeren. Toen Cassecou haar arm losliet huiverde ze even en wierp een medelijdende blik op Mar-tinet, die volkomen weerloos en vol zelfver-wijt zijn woede trachtte te bedwingen.

Met een spottende grijns wendde Cassecou zich vervolgens tot Martinet en zei met iets duivelachtigs in zijn stem:

— Nou, tot strakkies makker! En droom lekker van die Parijse meid, die je toch nooit zult zien.

En lachend om de uitwerking die zijn lugubere grap op Martinet scheen te heb-ben, wendde Cassecou zich naar de deur op de voet gevolgd door Grand Jean, zonder zich nog verder om zijn slachtoffer te be-kommeren. Toen de deur achter hen dicht-viel had Martinet het gevoel alsof hij zich in een grafkelder bevond waarvan de steen was overheen geschoven en het rijk der levenden voor goed aan hem was voorbij-gegaan...

**
*

Dezelfde nacht, rond half twaalf en onbe-wust van het gevaar dat hun boven het hoofd zweefde, maakte Rafles en zijn vrien-den aanstalten om zich naar de bijeenkomst der „Douze raisins” te begeven. In grote trekken gaf de grote avonturier nog een laat-ste overzicht van de richtlijnen die elk hun-ner zou dienen te volgen. Zorgvuldig wer-den ook de wapens nagekeken, vooral met het oog op mogelijke verwickelingen, die zich zouden kunnen voordoen. Verder overtuigde Rafles er zich van of het amo-niakpistool, dat hem reeds zovele goede diensten had bewezen, perfect functioneer-de en toen al deze voorbereidselen getrof-fen waren bleef hun niet veel tijd meer over.

De drie mannen bevonden zich in het slaapvertrek van de grote avonturier en het wachten was slechts op de komst van Ophelia, die zich voor de gelegenheid was gaan omkleden. Er heerste een volledig stilzwijgen in het vertrek, een gewoonte die de mannen zich jarenlang hadden aangewend, wanneer een of andere onderneming op het programma stond. Elk der aanwezigen was met zijn eigen gedachten bezig, toen ze plots werden opgeschrikt door een harde tik op de vensterruit. Dit voorval, dat in het leven van ieder ander bijna ongemerkt zou voorbijgegaan zijn, was voldoende om de drie vrijbuiters tot actie te doen overgaan. Snel dan men voor mogelijk zou kunnen houden was Rafles op de elektrische schakelaar toegesneld en draaide deze om, zodat het vertrek in een volledige duisternis werd gehuld. Intussen was Charles naar het raam gesneld, dat uitzicht gaf op de kleine binnenplaats van de „Caveau des petits Lapins” en opende dit met de meeste voorzichtigheid. Er goed op lettend dat hij volkomen buiten schot bleef. James van zijn kant had zich in de nabijheid van de deur geposteerd opdat van die kant uit verrassingen zouden zijn uitgesloten.

Voorzichtig het hoofd over de vensterbank leunend spiedde Charles in de diepte waar hij heel vaag een schaduw meende op te merken, die in zijn richting wenkte. Fluisterend stelde de jonge man Rafles op de hoogte van zijn ontdekking en deze op zijn beurt boog nu zijn hoofd door het raam.

Ook hij merkte de schaduw op van een persoon die met zijn handen allerlei gebaren maakte en tenslotte, toen hij begreep dat de bewoners van de kamer blijkbaar niets van zijn gebaren snaptten, zachtjes fluisteren riep:

— Berger. Ik ben het, Martinet! ik moet je dringend spreken!

Rafles boog het hoofd nog dieper en op dezelfde fluistertoon als de bezoeker die zulke vreemdsoortige wegen gebruikte, riep hij zachtjes naar beneden:

— Martinet, voor de drommel wat voer je daar uit? Kun je niet eenvoudig naar boven komen!

De schaduw beneden schudde heftig ontkenkend het hoofd en riep op dezelfde fluistertoon:

— Onmogelijk! Het is ernstig en van de trap kan ik geen gebruik maken.

Rafles begreep onmiddellijk dat er bijzondere dingen gebeurd waren. Op gedempte toon gaf hij de opdracht aan Charles om het

zijden touwladder, dat zich in de dubbele bodem van hun koffer bevond, te halen, terwijl hij naar beneden riep:

— Een ogenblik, Martinet! Ik gooi een touwladder.

Charles had dadelijk het bevel opgevolgd en nog geen minuut later had hij het ene uiteinde van het touwladder aan een bedstijl vastgeknoopt, terwijl hij het andere uiteinde langzaam door het raam naar beneden liet.

Voorzichtig klauterde Martinet naar boven en enkele ogenblikken later bevond hij zich in de kamer, waarvan het raam onmiddellijk gesloten werd, terwijl ook de overgordijnen werden dichtgeschoven. Toen het licht weer opflitste zagen de drie vrienden onmiddellijk aan Martinets gelaatsuitdrukking dat iets ernstig gebeurd moest zijn. De jonge man zag lijkkeek en zijn ogen hadden een verschrikte uitdrukking, die langzaam plaats maakte voor een normale blik.

— Gelukkig! zei Martinet met een zware zucht van verlichting, dat ik jullie nog tref! Het was op het laatste nippertje.

Daar Rafles wel begreep dat men Martinet liever niet met vragen moest overstelpen, wilde men hem niet in de war brengen, liet hij hem rustig uitspreken. Zonder de jonge man ook maar een enkele maal in de rede te vallen, luisterden de drie vrienden naar diens relaas, vanaf het ogenblik dat hij met Cassecou naar diens schuilplaats was gegaan, tot op het ogenblik dat deze hem gekneveld op een stoel achtergelaten had onder bewaking van Belita.

— Zo! zei Rafles langzaam, toe Martinet deze geschiedenis had beëindigd. Dat was dus de bedoeling van vriend Cassecou. Ik had wel verwacht dat deze knaap zou trachten een of andere vuile streek uit te halen, maar een dergelijke laffe moordpartij had ik niet voorzien.

— Cassecou is een zwijn! zei Martinet vol afkeer. Hij is in staat iedereen om zeep te brengen voor een paar honderd francs. Zo lang de bende echter intact was heeft hij niets durven ondernemen, daar hij wist slechts op Grand Jean te kunnen rekenen. Nu echter zal hij alles in het werk stellen om het grootste deel van de buit in de wacht te slepen, zonder zich om iets of iemand ook te bekommeren.

— Hoe het ook zij, zei Rafles glimlachend, terwijl hij zijn hand op Martinets schouder legde, danken wij waarschijnlijk jou ons le-

ven. Maar vertel nu eens hoe je erin geslaagd bent je banden te verbreken en te ontsnappen?

— Ach, zei Martinet, veel eer komt mij daarvoor niet toe; ik was dus met Belita achtergebleven en begon een praatje met haar. In den beginne wou ze niet antwoorden, maar na een tiental minuten kwam ze geleidelijk los en vertelde hoe Cassecou haar op beestachtige wijze behandelde, maar dit had nog geen vergelijking met alles wat ze erover vertelde. Dag in dag uit leefde ze in panische schrik voor de brutale kerel en na veel moeite gelukte het mij haar te overtuigen dat ze hieraan een einde diende te maken. In den beginne had ze echter zoveel schrik bij de gedachte alleen reeds, dat ze weigerde nog langer te luisteren. Toen ik haar echter onder het oog bracht, dat ze eens of morgen door Cassecou toch zou worden vermoord, kreeg het gezond verstand de bovenhand. Ik beloofde haar uit Marseille weg te brengen en haar geld genoeg te bezorgen opdat ze naar haar geboorteland zou kunnen weerkeren, indien ze mij bevrijdde. Eerst aarzelde ze nog wel, maar toen ik haar een som toezei, waardoor ze heel haar verder leven geborgen zou zijn, stemde ze tenslotte toe. Ze sneed mijn banden door en ik gaf haar een adres van een mijner vrienden, waar ze voorlopig veilig zou zijn. Ikzelf spoedde me zo vlug mogelijk hierheen en daar ik geen enkel risico wilde lopen, gebruikte ik de achteruitgang die slechts aan de stamgasten bekend is. Daar ik wist in welke kamer je logeerde, was ik blij als een kind toen ik het verlichte raam zag; ik gooide vlug een steentje tegen de ruiten en de rest weet je..... De vraag is echter wat er nu gedaan dient te worden.

— Wel, zei Rafles terwijl hij de wenkbrauwen fronste, ik denk niet dat er ons veel keus blijft. Naar wat ik uit je relaas kon opmaken, zal Cassecou ons bij de toegang tot de schuilplaats opwachten. De bijeenkomst was vastgesteld op twaalf uur, zodat we reeds een half uur over tijd zijn. Ongetwijfeld zal hij niet weten wat te denken van ons uitblijven; het laatste wat hij zal vermoeden is, dat jij kans gezien hebt om te ontsnappen. Mogelijk zendt hij iemand hierheen om poolshoogte te nemen. Grand Jean zal hij daarvoor niet gebruiken, want dan zou hij zijn kracht verdelen. Zonder twijfel zal hij La Mouche opdracht geven om naar ons te komen uitzien, terwijl hij van de gelegenheid gebruik zal maken om Fracasse uit te scha-

kelen, het geld in de wacht te slepen en aan de haal te gaan. Hij zal verder wel geen tijd meer verspillen om ons op te wachten, daar hij slechts een half uur heeft om met de buit te verdwijnen. We moeten dus zo vlug mogelijk vertrekken, willen we in staat zijn hem in zijn opzet te dwarsbomen.

— Martinet knikte instemmend. Hij zag duidelijk in dat Rafles het bij het rechte eind had, ofschoon hijzelf nooit tot die duidelijke conclusie zou zijn gekomen.

De vier mannen maakten aanstalten om te vertrekken, toen de deur werd geopend en Ophelia binnentrad. Ze keek vreemd op bij het zien van Martinet en merkte niet hoe diens gelaat plots verhelderde toen hij het meisje bemerkte. Met een vragende blik in de ogen wendde ze zich tot Rafles, die met een paar woorden de nieuwe situatie uiteenzette. Tot slot drong hij er op aan dat Ophelia op haar kamer zou blijven, tot alles achter de rug was. Dit echter was iets wat het meisje halsstarrig weigerde en toen Rafles zag dat noch Charles, James of zelfs Martinet hem in die poging bijstond, gaf hij het tenslotte zuchtend op.

Daar men er rekening mee moest houden dat Cassecou, Micky zou kunnen opbellen om inlichtingen te vragen, wanneer noch La Mouche, noch Fracasse geneigd zouden zijn om op onderzoek uit te gaan, was Rafles van oordeel dat men het best ongemerkt via het raam en vervolgens door de achteruitgang kon vertrekken. Ditmaal werd de touwladder aan de buitenkant vastgemaakt en begon de afdaling, terwijl de grote avonturier de optocht sloot en het raam achter zich dichttrok. Eenmaal op de begane grond rukte Rafles met grote inspanning de touwladder los zodat niet het minste spoor van de wijze van hun verdwijning zou overblijven. Met de meeste omzichtigheid bewoog het gezelschap zich over de kleine binnenplaats en verdween door een handig aangebrachte deur, die Martinet als eerste had geopend. Eerst kwamen ze in een soort pakhuis terecht, kruisten vervolgens een tweede binnenplaats, liepen een gang door en stonden tenslotte op straat, enkele honderden meters van de plaats waar zich de „Caveau des petits Lapins" bevond.

En van dat ogenblik af nam Rafles de leiding en voerde het gezelschap snel en onder volkomen stilzwijgen naar het geheime schuiloord, waar op dit ogenblik Cassecou druk in de weer was om de buit binnen te halen.

**
**

HOOFDSTUK V.

WAARIN INSPECTEUR CARNE HOFFELIJK IS EN RAFLES DE GEVANGENIS BEZOEKT.

Op ongeveer een tweehondertal meters van de toegang van de geheime schuilplaats hielden Raffles en zijn vrienden evenals Martinet halt. Ze hadden de afstand in een zeer snel tempo afgelegd daar elke minuut nu kostbaar was. Het plan van de grote avonturier was Martinet te laten vooropgaan, vermits deze op de hulp van La Mouche of Fracasse zou kunnen rekenen indien Cassecou en Grand Jean iets tegen hem zouden willen ondernemen. Raffles en de overigen zouden een tiental minuten wachten en dan voor de bijzonderste verrassing zorgen door hun verschijning. Door deze methode te volgen kon men er zeker van zijn dat noch Cassecou noch Grand Jean een hinderlaag zouden kunnen opstellen, zoals hun bedoeling was geweest.

Ook Martinet moest toegeven dat het plan werkelijk uitstekend uitbedacht was en met een paar korte woorden nam hij voorlopig afscheid van de achterblijvenden. Er konden ongeveer een vijftal minuten zijn verlopen, sinds het heengaan van Martinet, toen uit de tegenovergestelde richting een auto met gedempte lichten de hoek omkwam, gevolgd door een tweede en een derde.

Een zonderling gevoel van zenuwachtigheid maakte zich van de grote avonturier meester en ook Charles scheen niet helemaal gerust te zijn. Het zou echter niet lang duren of het voorgevoel van Raffles zou bewaarheid worden, want toen de drie wagens ter hoogte van het huis dat de toegang tot de geheime schuilplaats vormde, stilhielden, speelde alles zich in een zeer vlug tempo af: een dertigtal geuniformde en zwaar bewapende agenten klauterden bliksemsnel uit de auto's en terwijl een tweetal hunner de deur van de woning bestormden verspreidden de overigen zich en maakten een beweging waaruit duidelijk een omsingelingstactiek bleek.

Toegevend aan zijn eerste impuls stond Raffles op het punt op het huis toe te snellen, doch weldra kreeg zijn gezond verstand de bovenhand. Niet alleen hield hij rekening met de geweldige overmacht, maar ook zelfs indien hij een mogelijkheid had gezien om de

strijd tegen de politie te winnen, dan zou dit enkel en alleen ten koste van ettelijke slachtoffers kunnen zijn. En ofschoon de grote avonturier steeds op voet van oorlog verkeerde met de handhaver der openbare orde, toch had hij gedurende zijn lange loopbaan nog nimmer een politiemans dood en slechts in zeldzame omstandigheden gewond. Deze mannen immers, voerden slechts plichtsgetrouw hun opdrachten uit en konden niets anders dan de bevelen opvolgen die hun werden gegeven. Deze gedachte was Raffles in een onderdeel van een seconde door de geest geflitst en toen hij zag hoe de agenten vlug in hun richting naderden, fluisterde hij:

— Kom vrienden, het lijkt me niet erg gezond hier nog langer te blijven.

— Wat! fluisterde Charles bitsig, wil je vluchten? En Martinet dan?

— Kletsniet, Charles. Je ziet best dat we Martinet op het ogenblik in geen enkel opzicht kunnen helpen. Het is heus onze schuld niet dat dit gebeurt en niemand heeft er iets aan dat ook wij worden ingerekend.

De woorden van Raffles schenen Charles wel min of meer te overtuigen want zonder nog één woord te spreken zette ook hij er snel de gang in en nog heel wat vlugger dan ze gekomen waren verdwenen de vier vrijbuiters, er zorg voor dragend dat ze voortdurend in de schaduw bleven, tot ze zich ver genoeg uit de gevaarlijke zone hadden verwijderd. Met de meeste spoed haastten ze zich vervolgens naar de „Caveau des petits Lapins", waar ze zonder enige uitleg te verstrekken onmiddellijk hun weinige bagage begonnen in te pakken.

Weliswaar had hun verschijning bij Micky enige verwondering opgewekt daar hij het gezelschap niet had zien vertrekken, doch toen Raffles hem op de hoogte bracht van de gebeurtenissen die zich bij de geheime schuilplaats hadden afgespeeld, trok Micky onmiddellijk de nodige gevolgtrekkingen. Met een verduidelikend knipoogje vertelde hij aan Raffles dat hij een paar maanden „met vacantie" ging om alle eventualiteiten te vermijden. Hij vernietigde ook onmiddellijk de telefoonleiding, die hem met de schuilplaats verbond en deed op die wijze elk spoor verdwijnen dat bij een eventuele huiszoeking der politie als bewijs van zijn medeplichtigheid zou gelden.

Nog geen kwartier later was alles kant en klaar. James zoude de twee omvangrijke valiezen naar beneden, terwijl Raffles en Charles elk nog een kleine suitcase voor hun

rekening hadden genomen. Ook Micky, die reeds kant en klaar stond om te vertrekken, vroeg aan Rafles of hij hun soms van dienst kon zijn, doch de grote avonturier wees het aanbod van de hand zeggende dat hij over een adres beschikte waar hij veilig zou zijn. Ditmaal geleid door de patron verliet het gezelschap de herberg langs de geheime uitgang, want Micky vond dat de dienst die Rafles hem bewezen had door hem op de hoogte te brengen van de feiten, wel een wederdienst waard was. En zoals hij zei:

— Men kan nooit weten of de herberg niet reeds onder politiebewaking staat!

Eenmaal op straat verdween Micky, na een haastig kort afscheid in de duisternis, terwijl de vier avonturiers zich zo vlug mogelijk haastten om de bas-fond te verlaten. Eenmaal een min of meer fatsoenlijke wijk bereikt, bracht Rafles een der vele huurauto's tot staan, laadde de valiezen in het bagageruim en gaf de chauffeur opdracht hen naar de Boulevard des Dames te brengen in de nabijheid van de haven, waar de grote avonturier een gelegenheid kende, waar het gezelschap zich zou laten omkleden zonder dat zulks ook maar enig opzien zou baren.

„La rose dorée” zoals het lokaal heette, waarvan Rafles het adres had opgegeven hield het midden tussen een gewone bistro en een eethuis van tweede rang. Figuurlijk was „La rose dorée” van alle eventualiteiten voorzien, want niet alleen kon men er zoals in een der veelvuldige Franse bistro's koude en warme dranken gebruiken, of zoals in een gewoon spijshuis middag- en avondmaal nemen, maar ook werden er kamers ter beschikking gesteld waar men zich kon verfrissen en uitrusten en desgewenst ook dineren. Het grote voordeel van „La rose dorée” in het geval van Rafles was, dat de gelegenheid over twee verschillende uitgangen beschikte, zodat men, mits enige handigheid, er gemakkelijk ongemerkt kon verdwijnen. Dit was dan ook de reden waarom de grote avonturier zich daarheen begaf. Een half uur later hadden zowel Rafles, Charles als James en Ophelia een grondige gedaanteverwisseling ondergaan; de kledij die hen tot werkelijke leden van de bas-fond had bestempeld, had plaatsgemaakt voor een normale garderobe, terwijl ook hun gelaat, door een paar kleine kunstgrepen gewijzigd, wederom een normaal uiterlijk had verkregen. Om echter niet het minste spoor meer achter te laten, werd besloten, dat het gezelschap zich zou splitsen; Charles en Ophelia enerzijds en Rafles

en James anderzijds zouden zich via afzonderlijke wegen naar het „Hotél du Sud” begeven, waar zij zich elkaar in de hall, wederom zouden ontmoeten.

Dit programma werd tot in de puntjes afgewerkt en nog geen drie kwartier later, smaakten de vrienden het genoegen in de prettige zitkamer van het hotel, de beschaafde wereld te kunnen begroeten. Ofschoon het vrij laat was geworden, reeds een heel stuk over twee uur, stond de grote avonturier er op met z'n allen de jongste gebeurtenissen in ogenschouw te nemen, een voorstel waartegen niemand ook maar enig bezwaar had.

Onder het roken van een lichte aromatische cigaret en het drinken van een geurig kop koffie, hetwelk ze al die tijd ontbeerd hadden, werd door Rafles het gesprek geopend.

— Wel vrienden, begon hij, de zaken zijn een weinig anders verlopen dan we het ons hadden voorgesteld. Niet alleen dat Cassecou ons voorgenomen plan zou hebben gedwarsboomd, maar erger nog heeft het optreden van de politie, op een ongepast ogenblik alles totaal in de war geschopt.

— Dat mag je wel zeggen! bromde Charles, Enfin, ging hij met een zucht van verlichting verder, dat alles hoort nu gelukkig tot het verleden, al vind ik het jammer, dat ze Martinet te pakken hebben gekregen. In ieder geval zal ik blij zijn, Marseille morgen te kunnen verlaten, want hoe gek het ook moge klinken, ik verlang ernaar, om mijn oude Londen weer te zien, zelfs al moet ik dan de achterdocht van inspecteur Marlowe trotseren.

— Gaan we inderdaad naar Londen? vroeg Ophelia nieuwsgierig, terwijl ze met een vragende blik naar Rafles keek.

— Ongetwijfeld gaan we naar Londen, antwoordde Rafles. Hoe eerder hoe liever, maar toch moet ik morgen hier te Marseille nog een en ander zien te regelen.

— Wat zou er nog kunnen zijn? vroeg Charles die niet helemaal gerust scheen. Als je 't mij vraagt is er niets dat ons nog weerhoudt.

— Toch wel, Charles, zei de grote avonturier, of ben je Martinet vergeten?

— Martinet? vroeg de jonge man verbaasd. Maar die is toch in handen van de politie? Ik begrijp niet wat wij voor hem nog zouden kunnen doen!

— Jij hebt een eigenaardig idee over sommige verplichtingen! Of ben je misschien vergeten dat Martinet ons zo goed als zeker

het leven heeft gered? En er is trouwens nog iets anders, namelijk de buit.

Charles hief met een wanhopig gebaar de armen in de hoogte.

— Dat had ik kunnen verwachten! jammerde hij; je vergeet echter één ding, John, dat de politie alles wel zal hebben meegenomen.

— Ik zie niet in waarom mijn aanspraak op een gedeelte van het geld zou vervallen, zelfs al bevindt het zich in handen van de politie! Of denk je nu werkelijk dat ik met lege handen zal weggaan, na al de moeite die ik mij heb getroost?

— John, dat is je reinste dwaasheid! jammerde de jonge man. Hoe kun je in godsnaam aan dat idee vasthouden? Alles is tegen je en je hebt totaal geen kans van slagen.

— Dat is iets, dat we zullen moeten afwachten, antwoordde de grote avonturier, maar in ieder geval staan mijn plannen vast en ik zal alles in het werk stellen om zete verwezenlijken. Maar nu genoeg hierover, het is reeds vrij laat en morgen wacht ons nog een drukke dag! Laten we dus de weinige uren die ons nog blijven om te rusten, niet met nodeloze twistgesprekken bekorten. En zijn hand lachend op Charles' schouder leggend, zei Rafles hartelijk en vooraleer zich naar zijn kamer te begeven:

— Keep smiling, Charles, laat je niet door kleinigheden van je stuk brengen. Daarna nam hij hoffelijk afscheid van Ophelia, gaf James een vriendelijke klap op de schouder en verdween onder het neuriën van een vrolijk deuntje, terwijl de drie overblijvenden op hun beurt afscheid namen en hun respectievelijke kamers opzochten.

**
*

Om ongeveer tien uur in de morgen van de volgende dag, was inspecteur Carné reeds druk bezig op zijn bureau, in de gebouwen van de prefectuur, toen een brigadier binnentrad en een kaartje overhandigde.

— Inspecteur Harris! las Carné langzaam, lichtjes het voorhoofd fronsend in nadenken. Dan herinnerde hij zich plotseling de naam; het was immers de Engelsman die hem op de kade had aangesproken, toen hij de mannen van de bende der „Douze raisins” had gearresteerd.

— In orde, brigadier, laat Monsieur maar binnen.

Enkele ogenblikken later trad de vermeende Harris, die, zoals men weet niemand anders was dan Rafles, de kamer binnen.

— Good morning, inspecteur! Ik hoop dat ik niet stoor!

— U is altijd welkom! zei de inspecteur met de gekende hoffelijkheid die elke Fransman, en vooral die van het Zuiden, eigen is. U komt trouwens op een ogenblik dat het grootste werk achter de rug is, zodat U geheel over mij kunt beschikken.

— Dat treft prachtig! zei Rafles-Harris, want er zijn enkele dingen waarover ik U graag zou willen spreken.

— Avec plaisir, antwoordde Carné. Gaat U zitten en vertel me, wat ik voor U kan doen.

— Wel, zei Rafles, ik ontving gisteren van Scotland-Yard een telefonische oproep waarbij me gevraagd werd een bescheiden onderzoek in te stellen hier te Marseille. Volgens hetgeen mijn superieur mij meedeelde, zou er te Londen een bende bestaan, die haar hoofdkwartier in Frankrijk en meer bepaald nog te Marseille zou hebben.

— Vraiment? vroeg de inspecteur met nieuwsgierige verbazing. Gaat U verder als ik U verzoeken mag, het interesseert mij in hoge mate.

— Zoals ik zeg, zei Rafles; gaat het hier namelijk over een bende valsmunters en daar het toeval wilde, dat ik op de kade was toen U de arrestaties verrichte dacht ik onmiddellijk aan U, en ik geloof dat ik er goed aan heb gedaan.

— Bien sûr! antwoordde Carné ijverig, het zal me een genoegen zijn U te kunnen helpen.

— Dank U, zei Rafles; de vraag is echter, in hoeverre het vermoeden van Scotland-Yard op waarheid berust. U weet zelf wel, dat in ons vak dikwijls geruchten de ronde doen, die bij nader onderzoek op niets berusten.

— Niet in dit geval, zei Carné haastig; het is heel goed mogelijk dat Scotland-Yard het ditmaal bij het rechte eind heeft. Vanacht hebben wij de hand kunnen leggen op de rest van de bende, die de valsmunterij op grote schaal beoefende. Millioenen aan vals bankpapier in francs, dollars en pond sterling werden in de schuilplaats ontdekt, benevens een kapitaal aan gangbaar geld en al het materiaal, dat bij de vervaardiging der valse biljetten werd gebruikt.

— Very interesting! verbaasde Rafles zich terwijl hij een bewonderend gefluit

deed horen. Het zou dus zeer goed mogelijk zijn, dat het hier dezelfde organisatie betreft, die ook te Londen werkt.

— Dat laat bijna geen twijfel, antwoordde inspecteur Carné gevleid door de bewondering, waarmede de vermeende Harris van Scotland-Yard hem bejegende.

— Alles goed en wel, zuchtte Rafles, maar hoe kan ik mij zekerheid verschaffen? Heeft geen der mannen tot hiertoe iets losgelaten van die aard?

— Zover ik weet niet, zei Carné; wel heeft een der mannen die enkele dagen geleden gearresteerd werd ons de schuilplaats aangeduid, maar dat is al dat we op 't ogenblik te weten zijn gekomen. De beste oplossing zou zijn, indien U zelf een paar van hen ondervroeg.

— Dat zou reusachtig zijn! zei Rafles enthousiast; indien dat mogelijk is...

— Ach, zei de inspecteur met een superieur lachje, dat is in dit geval niet zo héél moeilijk, daar IK het onderzoek in deze kwestie leid. Ik zal U een laissez-aller geven voor de directeur van de gevangenis en U kiest zelf de mannetjes maar uit, die U wenst te ondervragen.

— Dat is reusachtig, zei Rafles met een enthousiasme dat helemaal niet geveinsd was. Ik zal uw vriendelijkheid nooit vergeten, inspecteur, dàar kunt U van op aan!

— Cela n'a pas d'importance! Het doet mij genoegen, een collega een dienst te kunnen bewijzen en misschien, als ik ooit naar Londen kom...

— Dat zou prettig zijn! zei Rafles met een stalen gezicht. Ongetwijfeld zou Scotland-Yard daar buitengewoon veel genoegen aan beleven. U hoeft dan slechts naar inspecteur Harris te vragen en alles is in orde. Maar à propos inspecteur Carné, U sprak daarnet over die massa valse bankbiljetten en al het overige materiaal; ik hoop maar dat het veilig werd opgeborgen.

— Wel, antwoordde inspecteur Carné, dat is iets dat mij de hele morgen bezig houdt. Op de prefectuur hier, konden wij er geen plaats voor vinden, zodat we het voorlopig in een opslagplaats in de haven hebben gedeponneerd. Weliswaar wordt het bewaakt door een vijftal onzer beste agenten, maar het zou me veel waard zijn, dat alles hier veilig te weten.

— Och kom, zei Rafles, als het inderdaad zo goed bewaakt is, bestaat er helemaal geen gevaar, vooral nu de bende toch volledig achter slot en grendel zit.

— Dat is inderdaad zo, moest de inspecteur toegeven; gelukkig maar dat het slechts voor één dag is, want ik heb er plaats voor doen inruimen en ben van plan, vandaag alles nog naar de prefectuur over te laten brengen.

— Een uitstekend idee! zei Rafles; ik wil U echter niet langer ophouden en misschien kom ik nog wel eens even langs, om U de uitslag van mijn bemoeiingen mede te delen.

— Een goed idee! vond de inspecteur; veel succes en au revoir!

— Au revoir, inspecteur! En hartelijk dank voor uw medewerking!

Opgewekt verliet Rafles het gebouw en stapte in de auto, die hem had opgewacht. Het was een wagen, die Rafles voor die gelegenheid had gehuurd en waarvan James het stuur hanteerde. Met een vrolijke tinteling in de ogen liet Rafles zich in de kussens neerzinken en gaf de trouwe chauffeur opdracht hem naar de gevangenis te brengen.

**
*

Het verwekte wel enige verwondering bij de politieagenten, die belast waren met de bewaking van de opslagplaats, waar de gehele buit, die de vorige nacht in de schuilplaats van de valsmunters was ontdekt, was opgeslagen, toen omstreeks half twaalf van dezelfde dag, een inspecteur, vergezeld van twee agenten de loods binnentraden. Zonder veel woorden te verspillen trad de man, die zich voorstelde als inspecteur Vivaldi van het vijfde departement, op de dienstdoende brigadier toe en toonde hem een door inspecteur Carné ondertekend bevelschrift waarin werd gezegd, dat de drager gemachtigd was het gangbare geld, dat zich in de loods bevond, naar de prefectuur over te brengen.

Daar de brigadier er reeds van verwittigd was geworden, dat een dergelijk transport dezelfde dag nog zou plaats vinden, vond hij deze opdracht helemaal niet vreemd. Wel kende hij inspecteur Vivaldi, noch beide politieagenten, maar dit was ook niet verwonderlijk, daar het vijfde departement een der meest afgelegen sectoren van de stad behelsde. Waarschijnlijk, dacht hij, was er niemand anders beschikbaar geweest, en verder was er het officiële stuk van zijn superieur, waarvan hij de handtekening heel goed herkende.

Onmiddellijk werd een aanvang gemaakt met het inladen der pakken in de kleine vrachtwagen waarover Vivaldi beschikte. Vijf minuten later was alles kant en klaar en op een vraag van de brigadier, of ook de valse bankbiljetten niet werden meegenomen, verklaarde Vivaldi, dat hij hiervoor geen opdracht had en dat deze waarschijnlijk in de loop van de namiddag zouden worden weggehaald. Daarop tekende Vivaldi in het boekje van de brigadier voor ontvangst en nam op hartelijke wijze afscheid; de breedgeschouderde agent, die hem vergezelde en wiens uniform hem strak om het lichaam spande, bracht hierop de wagen in beweging, terwijl inspecteur Vivaldi, te zamen met de heel wat slankere gerechtsdienaar, achterin plaats namen.

Nauwelijks was de wagen enkele honderden meters verder of de agent die naast inspecteur Vivaldi had plaatsgenomen, knoopte zijn uniformjas los, gooide de kepi in een hoek en zei als met een zucht van verlichting:

— Oef, John! Ik ben blij dat het achter de rug is! Ik moet eerlijk bekennen dat ik water en bloed heb gezweten. Stel je één ogenblik voor, dat die brigadier Carné had opgebeld om te horen of het met dat bevel in orde was.

— Mijn beste Charles, antwoordde Rafles, terwijl hij de schmink van zijn gelaat verwijderde zodat zijn eigen trekken weer te voorschijn kwamen, als die brigadier werkelijk zo snugger zou zijn geweest, dan was hij al lang geen brigadier meer, maar op zijn ouderdom minstens onder-commissaris!

— Jij maakt er weer een grapje van, John! protesteerde de jonge man. Je vergeet echter dat ik niet ben zoals jij en dat ik met tegenzin aan deze onderneming heb deelgenomen.

— Je hebt te veel fantasie, Charles, zei de grote avonturier glimlachend. Het grote euvel bij jou is, dat je nog altijd niet geleerd hebt, je de denkwijze van zo'n brigadier bijvoorbeeld eigen te maken. Je doet integendeel net het tegenovergestelde en plaatst de andere mensen steeds op je eigen niveau, dat is jouw enige zwakte.

— Jij hebt goed praten, zei Charles, maar ik beschik niet over die stalen zenuwen van jou, evenmin over die manier van bewegen, waardoor je op verbluffende wijze elk personage kunt uitbeelden, welke je je voorstelt. Wat ik me echter tevergeefs afgevraagd heb is, hoe je aan het bevelschrift gekomen bent, want dat je het niet van Carné ontving is maar al te duidelijk?

— Het was nochtans heel eenvoudig, Charles: toen ik in Carné's bureau was, maakte ik van een ogenblik zijner onoplettendheid gebruik, om een blanco formulier weg te gritsen. De rest was slechts kinderspel daar de inspecteur mij voor mijn bezoek aan de gevangenis, een gezegeld en door hem getekend bewijs had overhandigd. Het was een klein trucje, dat jij net zo goed kent als ik, om die zegel op het blanco formulier over te brengen en de handtekening van de inspecteur er onder te plaatsen. De rest vulde ik in op de schrijfmachine van het hotel en daar jij en James voor de uniformen hadden gezorgd, was alles in orde.

— Ja, die uniformen, zei Charles lachend, dat heeft ons nog heel wat moeite gekost om ze te vinden. Gelukkig konden we een kleermaker vinden die net met een partij uniformen was klaargekomen. Ik heb heel wat moeite gehad om hem te overtuigen dat James en ik leden van het achtbare Marseillaanse politiecorps waren, die graag een nieuwe uniform wilden hebben. Toen hij echter zag dat we bereid waren enkele duizenden francs meer te betalen, dan de oorspronkelijke prijs, liet hij zich tenslotte toch overhalen. Het was wel niet gemakkelijk om iets passends te vinden voor James, maar tenslotte gelukte het toch, iets te vinden dat niet al te gek stond. Vertel me echter liever wat je in de gevangenis bent gaan doen. Heb je er Martinet werkelijk gesproken?

— Niet alleen dat, Charles, maar ik wil liever wachten tot we veilig en wel aan boord van de „Nautulus” zijn om je daarvan volledig op de hoogte te brengen. Wat ik je echter wel kan vertellen is, dat Martinet bijna stomverbaasd was me daàr te zien. In den beginne kende hij me helemaal niet maar toen ik hem een paar bijzonderheden vertelde, keek hij mij met uitpuilende ogen van verbazing aan. Ik vreesde bijna dat hij zich ging verraden, maar hij herwon tenslotte toch spoedig zijn kalmte; ik vertelde hem hoe de zaken stonden en gaf hem ter overweging een ander handwerk te kiezen.

— En wat antwoordde hij daarop? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Wel, antwoordde Rafles terwijl zijn ogen tintelden van humor, hij scheen dat idee helemaal niet ongenegen te zijn, voor zover ik mij kan herinneren.

— Jammer, zei Charles peinzend, dat het wel enkele jaren zal duren vooraleer hij jouw wijze raadgevingen in practijk kan omzetten. Ik vind het erg jammer voor hem want hij

heeft bewezen dat hij niet van het hout is, waaruit men schurken snijdt!

— Wat dit laatste betreft, heb je ongetwijfeld gelijk Charles. Laten we echter niet vooruitlopen op de gebeurtenissen, want niets zegt ons dat Martinet inderdaad veroordeeld wordt.

Charles haalde de schouders op.

— Die illusie kan ik niet met je delen John, merkte hij op, Martinet was lid van de bende en Cassecou zal hem voorzeker niet sparen!

— We zullen zien, zei Rafles raadselachtig. Ik geloof echter dat het tijd wordt ons klaar te maken, want als ik mij niet vergis komen wij in de buurt van de „Nautulus”

— Gelukkig maar! zei Charles met een zucht van verlichting, ik beken eerlijk dat ik blij ben Frankrijk te kunnen verlaten.

Rafles antwoordde hierop niet, doch was druk in de weer met de pakken bankbiljetten. De auto was inderdaad de plaats genaderd, een twintigtal kilometers buiten Marseille, waar de duikboot verscholen lag. Handig loodste Handerson de auto zo dicht mogelijk in de buurt van de „Nautulus”, bracht de auto tot stilstand en klauterde vlug van zijn zitplaats af. Onmiddellijk schoot hij zijn uniformjas uit, waadde door het water, zwom enkele slagen en dook tussloten naar beneden. Zonder moeite slaagde hij erin de patrijspoort te vinden die uit een speciaal soort onbreekbaar glas bestond. Een paar seconden later had hij de handle losgedraaid, die de patrijspoort hermetisch sloot en gestuwd door de kracht van het water dat met geweld naar binnen drong kwam de reus in een klein, daartoe speciaal vervaardigd kamertje terecht. Hij krabbelde onmiddellijk van de vloer op, opende vlug de deur en sloot haar onmiddellijk weer achter zich dicht, om te beletten dat het binnenkomende water, dat het kamertje begon te vullen, door de deuropening in de boot zou stromen. Hij snelde dadelijk naar de machinekamer, bracht de motor op gang en de duikboot verscheen na een paar minuten aan de oppervlakte.

Inmiddels waren Charles en Rafles reeds met het afladen van de auto begonnen en toen James het luik van de toren opende, overhandigden beide mannen hem het kostbare bankpapier. Vlug werd de tocht naar de duikboot nog enkele keren herhaald tot

alles veilig geborgen was. Daarop bracht James de kleine vrachtwagen een eind uit de buurt en liet hem daar onbeheerd achter, tot de politie hem zou vinden en hem aan zijn eigenaar zou terugbezorgen, van wie Charles hem had gehoord. Alle verdere sporen werden zorgvuldig uitgewist en Charles wendde zich tot Rafles, terwijl hij met enige ongerustheid in zijn stem vroeg:

— Waar blijft Ophelia? Je had mij toch gezegd dat ze hier op ons zou wachten met de bagage?

— Wees niet zo voorbarig Charles, ik geloof dat ze daar ginds reeds aankomt.

Hierbij wees Rafles in de richting van de grote weg, waar een auto in vlugge vaart naderde. Enkele ogenblikken later zag Charles dat Rafles zich inderdaad niet had vergist.

— Het is inderdaad Ophelia, John, maar er zit nog een ander persoon in de wagen! Wat heeft dat te betekenen?

— Stel je gerust Charles. Dat is mijn verrassing. De persoon die haar vergezelt is Martinet, die ik uit de gevangenis heb helpen ontsnappen. Ik bezorgde hem namelijk het nodige materiaal en hij was snugger genoeg om daarvan gebruik te maken. Je ziet, mijn beste, wat een stalen zaagje, een zijden touwladder en een amoniak-pistool vermogen!

— O! zei Charles, nog niet helemaal van zijn verbazing bekomen. En wat gaan we verder met hem aanvangen?

— Dat heb ik reeds uitvoerig met hem besproken: wij brengen hem met de „Nautulus” naar Engeland en van daaruit vertrekt hij naar Zuid-Amerika met een deel van het geld dat zich in de duikboot bevindt. Je hoeft dus niet te vrezen voor concurrentie!

— Stik! zei Charles halffluid, doch verder kon hij zijn verbolgenheid niet luchten, want intussen waren het meisje en Martinet gearriveerd.

— James, beval Rafles, breng vlug ook de auto op de plaats waar de vrachtwagen zich bevindt en rep je, want we gaan aanstonds vertrekken.

— Yes Sir! antwoordde de reus flegmatiek en bracht de wagen op gang.

Met een uitnodigend gebaar wees Rafles naar de duikboot en zei tot Martinet:

— Ziedaar ons vervoermiddel! Voor enkele uren ben je nu de gast van John Rafles!

In deze serie is verschenen:

- Nr 1 — Rafles duikt weer op (*uitverkocht*)
- Nr 2 — Rafles in de onderwereld „
- Nr 3 — Rafles te New-York „
- Nr 4 — De koning der misdadigers „
- Nr 5 — De ontmaskering van John Rafles
- Nr 6 — De verloren stad
- Nr 7 — Goudzoekers in Afrika
- Nr 8 — De Radar-maniak
- Nr 9 — Prof. Zukor, de geniale misdadiger
- Nr 10 — Het raadsel van de Groene dood
- Nr 11 — Een inbraak met vreemde gevolgen
- Nr 12 — Het Moordenaarshol te Monte Carlo

★

*Van deze nummers is nog een beperkt aantal te verkrijgen.
Vraagt Uw winkelier of aan de uitgever*

POST-ABONNEMENTEN

voor de Nieuwe Lord Lister Serie kunnen met ieder nummer ingaan. Per 12 nummers is de abonnementsprijs f 4.20; voor België fr. 70.—

opgave voor Nederland aan:

Internationale Tijdschriftcentrale
„ATLAS”, Rio Grandelaan 41, Overveen

opgave voor België aan:

Uitgeverij Libris, Ant. v. Dijkstraat 36,
Antwerpen

Bij opgave van de namen en adressen van 4 nieuwe abonné's voor 12 no's en na ontvangst van resp. f 16,80 of 280.— franc, ontvangt U. of een door U op te geven persoon een zelfde serie van

12 nummers GRATIS per post!

Over 14 dagen verschijnt Nr. 14

De diefstal der Kroonjuwelen

Bij ons verschenen **3** nieuwe boeken:

ERNST JUCKER

Belevenissen in Rusland

*

Prijs **5⁹⁰** (fr. 95.-)

Heel linnen band

Houtvrij papier

*

'n Objectieve beschrijving van het land en volk, door een Zwitsers onderwijzer, die 16 jaar in Rusland woonde en werkte.

H. RIDER HAGGARD

DE GELE GOD

*

Prijs **4⁵⁰** (fr. 75.-)

400 pagina's

Half linnen band

*

Een nieuwe Afrikaanse avonturen roman, spannend, sensationeel en adembenemend, zoals wij van deze schrijver gewend zijn.

PAMELA WYNNE

ANK IS 'N MALLE

*

Prijs **4⁵⁰** (fr. 75.-)

Half linnen band

350 pagina's

*

De 7^e druk van het beste boek van deze schrijfster, die de kunst verstaat zonder overdrijving spanning en sensatie te verwekken, hetgeen in ANK IS 'N MALLE zeker een hoogtepunt bereikt.

Verkrijgbaar in elke goede Boekhandel of bij:

UITGEVERIJ DE TOORTS

Ant. van Dijkstraat 36 - Antwerpen (B.)

Voor Nederland aan ons depôt:

P. BEETS • VAN WALBEECKSTRAAT 78 • AMSTERDAM

Voor **GOEDE** boeken

geven wij **GOEDE** prijzen

BOEKHANDEL
ANTIQUARIAAT

J. DE SLEGTE

AMSTERDAM
KALVERSTRAAT 223 • TEL. 32540

DEN HAAG
SPUISTRAAT 9 • TEL. 114096

ROTTERDAM
COOLSINGEL 79 • TEL. 28305

HET GOEDE BOEK *goedkoop*

De levensklok van Gottlieb Grambauer

Ehm Welk

Een mens ging met open ogen door zijn leven, dat meer dan 90 jaren duurde en tekende in deze bladzijden aan, wat hij zag en overdacht. De frisse, onbezorgde woordenkeus die de dingen bij hun ware naam durft te noemen en een uit het hart opwellende vrolijkheid, die een bonte humoristische omlijsting geeft aan de zuivere, op hoog peil staande levensbeschouwing, maken dit boek tot een werk, dat onder vele andere, sterk de aandacht trekt.

Gebonden **4.75** 574 pagina's

Verkrijgbaar bij elke goede Boekhandel en bij:

UITGEVERIJ *Jedes* BOEK-ENGROS

ROKIN 174 • AMSTERDAM

*

VOOR BELGIË 80 Fr.:

UITGEVERIJ «LIBRIS» — Antoon van Dijkstraat 36 — ANTWERPEN